

junij 2016

Atlantik 2016

Brazilija

1. junij 2016, sreda

Jacare

Vesna dobi iz Slovenije stroga navodila, da mora na preglede pred morebitno operacijo še druge roke. In ko malo razmišljam, mi je hitro jasno, da tole s taksiji (ali celo vlaki!) ni dobra ideja. Rentiča potrebujeva, da skočiva malo po opravkih, pa do dohtarjev in še na kak izlet. Začetna cena je 70 realov, kar je kar ugodno. Ampak, za ta denar ni nobenega prostega avta. Naslednji po ceni oglaševani avto je po 100 realov (pri drugi firmi). Pa jih tudi trenutno ni. Tudi tistih za 140 realov ni. Najcenejši avto je po 180 realov ali 45 evrov. Ok, hvala za trud, mlada dama, bomo pač reševali drugače. Pa se hitro najde rešitev: večji avto za ceno manjšega, gratis dodatni voznik, gratis neomejo število kilometrov, gratis dodatna oprema, gratis dodatno zavaovanje, gratis...

In tako se vozimo naokoli. Že prvi vtisi izpred dveh dni so mi govorili, da bo to težavna dežela, danes se bojazen samo še utrdi. Ceste so zelo slabe, ne pomnim, kdaj sem nazadnje sam vozil po takih cestah. Kar malo se mi kolca po dobrih cestah v Afriki, celo v Bocvani so bile boljše, kot so te tukaj. Vozniki pa ... hmmm ... no, to je poglavje zase. Kot bi bil v Palermu (sem že mislil napisati, da so taki kot na Sri Lanki, ampak tako hudo pa vseeno ni). Že dolgo nisem bil v tako neurejenem prometu.

Če sem bil s prvo izkušnjo komunikacije zadovoljen (obe puncici na rentiču sta odlično govorili angleško), se kasneje izkaže, da prva lastovka res še ne prinese pomladi. Že pri dohtarjih se je zataknilo, v trgovinah s tehnično robo pa sploh. Ko greva popoldan še v nakup druge SIM kartice drugega operaterja, je to polomija na celi črti. V Clarotu se menimo in menimo in na koncu (s pomočjo fanta, ki je tudi nekaj kupoval in spotoma pomagal pri prevajanju) zmenimo, da so predragi in nič ne kupimo. Pa še sedaj ne vem, ali se samo nismo razumeli ali so res več kot dvakrat dražji od konkurence. Pri Timu se zgodba ponovi. Tukaj ne s ceno, zato pa toliko bolj z znanjem angleščine. Na koncu iz obupa kupiva in aktivirava SIM v mojem telefonu in se pogovarjamo (no, se gremo Q&A) preko gugl translejšta. Itak se ne pogovarjamo o resnih denarjih.

V Braziliji sva in spodobi se zaviti v čuraskarijo. Najdeva en nobel steak house in navali na hrano. Poceni ravno ni, se pa da preživeti ob takih cenah. Večja težava je pri kakovosti. Jasno, da naročim največjega tibouna. Količina je v redu, meso ni pa niti blede senca tistega iz Južne Afrike. Vesnini baby ribs so sicer malo boljše, pa še vedno ne taki, kot se šika. Še bova morala iskati oštarijo, ni druge...

v starem mestnem jedru polno čečkarij, ki kazijo stare zgradbe; za danes bodo kar fotografije iz Joao Passoa

nekoč so bile cele cevi, sedaj pa teče po fasadi, rastlinje si je pa našlo svoj dvom

samo za glavo se lahko držiš, ko se sprašuješ le kako lahko sploh kaj dela ?

ulični prodajalec sorbete

najdejo se tudi lepe stare urejene stavbe, da ne bomo samo kritizirali

no, kakšni grafiti so lepo risani

steklenica piva vsebuje 1 liter pijače! posnetek narejen v gledališkem lokalu

okrašeni stebri z vezeninami? čemu ?

2. junij 2016, četrtek

Jacare

Dokler je v barki še hladno, zamenjam cev za vodo in potem se lotiva čiščenja podnic. Na srečo ni večje škode. Preverim še jadrarja in potem se spraviva na izlet. Galatea pa z nama. Zavijemo v Joao Pessoa na ogled starega mesta. Včasih je bilo verjetno celo lepo mesto, kar vidimo sedaj, so pa zanemarjene fasade (še precej bolj, kot so bile v Stari Ljubljani pred nekaj leti) in razpadajoče hiše z vdrtimi strehami. In politični grafiti. Ogromno grafitov. Celo zgodovinsko zaščitena cerkev je z vseh strani do višine do koder dosežejo človeške roke popolnoma popackana. Če dodam še razkopane pločnike, porasle s plevelom in ceste, polne udarnih jam, je slika popolna. Seveda govorimo o strogem centru mesta, kjer je nekaj šik lokalčkov za turiste. Dva preverimo in iz obeh zavijemo zadovoljni.

Sprehod v šoping je izlet v zgodovino. Sprehajamo se po ulicah s trgovnicami, vse s podobno robo, a vsaka z nekaj posebnostmi. Kupec tukaj potrebuje čas, da si vse ogleda. A vendar. Čeprav bi v Home Depotu hitreje našel, kar potrebujem, je tale šoping prijetnejši. Še šoping denarja naredimo. Končno najdemo bankomat brez provizije in s sprejemljivim limitom posameznega dviga. Vsaj ena resno negativna plat Brazila je tako odstranjena.

Potem pa na večerjo. Danes slaviva. Točno pet let je, odkar sva izplula iz Izole. Splača se poiskati čuraskarijo. Iščemo in končno najdemo. Bolj nobel zadeva je, tudi muziko premore. A ne premore niti enega samega kelnerja, ki bi znal razložiti (v čem drugem, kot le v drdrajoči portugalščini), kaj je na jedilniku. Če bi bil sam, bi se mirno obrnil in odcapljal h konkurenci. Tako sem pa dobil na krožnik nekaj, kar do zadnjega trenutka nisem vedel, kaj bo. Bil je konkreten kos krave (na žalost je bil od tega zajeten del sam loj), pa tudi tako obupno presoljen, da se mi je še dolgo kolcalo po južnoafriških oštarjih.

Še torta s svečkami na Mali in pitje vode, vode, vode... Sol je potrebno spraviti iz telesa.

Mala je upihnila peto svečko odkar je izplula iz Izolske marine

stara cerkev v Joao Passoa počeckana po dolgem in počez; zanimivo se mi zdi, da je cerkvi to čisto vseeno?

kako lepše bi bilo brez čečkarij

Brazilčan premišljuje kaj naj napiše v SMS ?

smo študirali in nenaštudirali kaj naj bi ti križi sredi mesta pomenili; verjetno kaj političnega :)

kaotični promet v ozkih ulicah starega dela mesta Joao Passoa

sladoled na kepice

zanimiv grafit

3. junij 2016, petek

Jacare

Jutro je deževno. Brkljava po barki, konzerviram watermaker, nekaj časa ga ne bova potrebovala. Upam. Upam namreč, da ne pošizim nad to ciganijo, neurejenostjo in svinjarijo in se odpeljem kam drugam. Brazilija do tega trenutka še ni uspela pokazati niti ene dobre stvari. Že to, da sem bil vesel bankomata brez lopovske provizije (kar je v večini dežel itak standard) pove vse. Vse ostalo je pa bolj ali manj zanič.

Vesna se opoldan odpelje na preiskave. Drage so, kot v kakšni resni državi, za kakovost so ji pa kar v naprej razložili, da je vprašljiva. Francoski lastnik marine je mirno povedal, da vse kar zahteva pri zdravljenju kaj več kot Aspirin, opravi v Evropi ali Združenih državah. Tukajšnji dohtarji in ustanove, kjer bivajo, so neprimerne za vse tiste Evropejce, ki so vajeni domačih hospitalov, še doda.

Odpravim se na marinski internet. Ker dežuje, ni veliko obiska in zadeva dela približno uporabno. Dokler. Dokler pretok informacij povsem ne presahne. Me pa zato prijetno preseneti Nicolas, ki mi prinese darilno vrečko, na kateri piše "Brasil Survival Kit" s podnapisom "From Evita to Mala". Paula se je lepo potrudila in nama pustila SIM kartico, nekaj knjig o Braziliji in na nekaj straneh lastnoročno napisano "What to see and do in Brasil". In dve pivi, da ne bova žejna, ko bova brala. Čudovita gesta! Le da ni računala, da je to pustila v Marini v Braziliji, kjer čas teče drugače. Da so se spomnili in nama izročili paket, so potrebovali skoraj cel teden...

scena iz lokala v Joao Passoa

malo kock, malo asfalta, čečkarije po stenah ... škoda, res škoda, pa tako lepa arhitektura

nekaterim stavbam odštekani grafiti malo popravijo izgled hiše

lepo, urejeno - Joao Passoa

4. junij 2016, sobota

Jacare - Olinda

Vesna se pretepa z rentgendaši, jaz s sailmakeraši. In oba z dežjem. Od zunaj in od znotraj. Ko je nevihta mimo, je tako vlažno, da kaplja in curlja iz vsake pore na telesu. Ko se ob enajstih končno usedeva v avto in odpeljeva, šele opazim, kako moker sem. Majica je taka, kot bi pol ure hodil po najhujšem nalivu.

Vožnja po brazilski avtocesti ni ravno najbolj prijetna. Cesta je slaba, udarne jame se prej pravilo, kot izjema in tudi asfalt je flika-do-flike. Vozniška kultura je nizka. Da vsaj malo umirijo promet, imajo pogosto postavljene kamere in radarje, vedno s smešno nizko omejitvijo hitrosti. In potem to izgleda tako, kot mi je razložil Nicolas. Kjer je radar pazi, da ne boš prehitel, sicer lahko voziš kakor želiš. In tako tudi je. Divja se, prehiteva po levi in desni (in odstavnem pasu, kjer je), potem pa na črto bremsa pred radarjem, ga prevozi z recimo 40 km/h in potem spet divja. Ni kaj, Brazilija je nekoč imela Fitipaldija. In tudi Senno.

Olinda je Unescova svetovna dediščina. Staro mesto je v principu lepo. No, morda je bilo lepo, ko so ga zgradili. Sedaj je pa več ali manj razpadajoče predmestje Recifeja. Pravzaprav, nima kaj veliko pokazati. Oblico cerkva in hiše s raznobarnimi fasadami. Oboje popackano z grafiti. That's all folks! Tu in tam se najde v kateri izmed hiš gostilnica ali pa umetniški atelje. Trgovinic ni, razen obilice štantov na razgledni točki, ki pa vsi po vrsti nudijo povsem enako robo. Zakaj je to na Unescovem seznamu, mi ni jasno. Po takih kriterijih bi morala biti Stara Ljubljana Unesco world heritage site par excellence.

Spraviva se v hotel in spraviva se nad caipirinha. V štirih oštarijah sva bila, preveriti je potrebno vsako možno hrano. Predjedi in priloge so dobre in predvsem novi okusi, nad glavnimi jedmi sva pa spet rahlo razočarana. Nisva pa razočarana nad pijačo, nad caipirinhami. Rum tukaj očitno teče v potokih. In whiskey tudi. Na ceniku imajo cene "per shot" in "per bottle". In (preglasno)živo muziko po oštarijah, ki pa tudi ni ravno state of the art...

Olindin karneval je znan tudi po teh velikih lutkah

pogled z vrha Olinde na Jacare

tukaj prodajajo Malo :)...Mala po portugalsko pomeni kovček, torba..

slastičarna in trgovina z umetniškimi izdelki

žal je bilo ravno po nevihti, drugače se sigurno kdo vsede in pozira

še hostel ni mogel ubežati čečkarijam

vlaga in vročina hitro uničujeta stavbe

uličnih prodajalcev je kar dosti

domačini radi posedajo na ulici

če zmanjka prostora v oštariji, si postaviš stol kar na pločnik in cesto

tip se ni hotel slikati in je ves čas držal dežnik pred seboj; ko pa sem umaknila fotoaparata je pokazal svoj obraz ...ti, ti ...:)

popoldne je bila kar krepka nevihta, dežniki so sigurno šli dobro v prodajo

5. junij 2016, nedelja

Olinda - Recife - Jacare

Če sem mislil, da v klimatizirani sobi ne bo komarjev, sem se motil. Nekaj novih srbečih rdečih pikic sem pridelal to noč. No, samo da ni nobena zikina ali denkina. Potem pa napad na Recife. Še dobro, da je nedelja in da ni veliko voznikov. Ceste so na žalost tudi ob nedeljah enako zanič in enako ozke. In enako enosmerne. Kar nekaj časa potrebujem, da se s pomočjo dobrohotnega strička Googla prebijem do prve marine in potem še do druge. Preveril bi rad, kako je pri konkurenci. Prva je tako razlupana, da me cena niti ne zanima, druga pa tako varovana in tako šik, da me cena prepriča, da se ne zanimam dalje. No, še vedno ni niti blizu cene v Izoli, da ne bo pomote. Izolska je trikrat dražja.

Spotoma si ogledava še plaže. Tako je, kot bi bil v Lignanu. Pogled od daleč. Pogled od blizu razkrije umazanijo na vsakem koraku in morje prečudovite čokoladne barve s prosojnostjo in gostoto, kot jo ima vroča čokolada. In temu ustreznim vonjem. Kužki in piranhe, če slučajno (pre)živijo v teh vodah, so še najmanjše zlo.

Potem se spraviva na sprehod po starem delu Recifeja. Lepše je ohranjen kot Olinda, da starega dela Joao Pessoa sploh ne omenjam. Nekatere ceste so celo brez udarnih jam in na delu, ki je namenjen pristajanju kruzerk, so površine za pešce lepo urejene, stare barake pa spremenjene v souvenirščinice (tukaj se ta kompleks nobel imenuje "muzej domače obrti") in oštarije. Eno tudi preveriva. Rock and Ribs Steakhouse se z dizajnom zgleduje po Hard Rock Caffeju. Meso je bilo tokrat boljše kot do sedaj v Braziliji. Ali sem se pa že aklimatiziral, kdo ve? In celo enega kelnerja so našli z znanjem angleščine. Bivši Arabec, vnuk priseljenca.

Zavijeva malo sem, malo tja, poslušava bobnarje, kako nažigajo sredi mesta in malo postojiva pred nekaj cerkvami z zanemarjeno zunanostjo. Potrebno bo zaviti v katero, da preveriva kakšna je notranost. Ampak, ne danes, danes je prayer's time in ne bi jih motila s flešanjem. Predvidevam, da je notranost lepa, ker kako bi sicer far prepričal farane, da pridejo k maši. V napol podrti ustanovo že ne bodo drli.

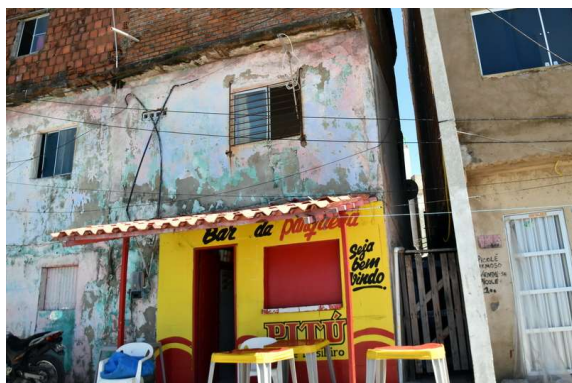
Premišljujemo ali bi ostala še en dan, pa vsaj mene mesto ni toliko prepričalo, da bi bil pripravljen njegovo turistično infrastrukturo sponzorirati z evrskim stotakom. Vrneva se domov in na Jonathanovo praznovanje rojstnega dne. Spet ima glavno besedo caipirinha.

Recife - pogled na mesto nešteti stolpnici

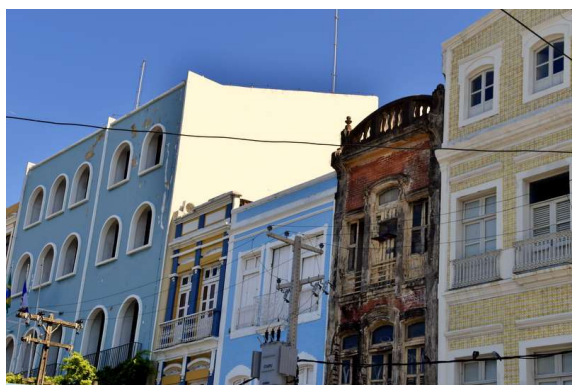
pomol, nekoč urejen

hečno kako uredijo/pobarvajo samo svoj konec in ne hiše kot celoto

nedelja, dan za sončenje in plavanje...plaža v Jacare; žal mi pred objektiv ni stopila nobena luštna brazilka

lastniki zanemarjene hiše se verjetno kregajo za dediščino

Recife ima ogromno mostov s katerih domačini veselo tudi kaj ulovijo

opis turistične znamenitosti je tudi oskrunjen: ta je še malo

s čolnom na prduljco peljejo pešce in kolesarje na drugo stran reke

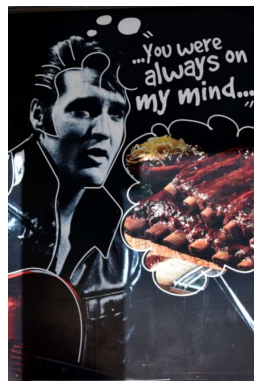
na drugi strani reke pa nešteto skulptur, ki so jih postavili leta 2000

ta skulptura je najvišja

največ dogajanja je bilo na tem koncu mesta ob reki

ta pesem je pa napisana za Toneta :)

6. junij 2016, ponedeljek

Jacare

Vesna se celo dopoldne fijaka naokoli. Do zdravnika, pa do trgovine in še enkrat do trgovine, pa še do ene trgovine in končno odda rentiča. Jaz se zbongam s sailmakerjem, namestiva obe jadri in potem se usedem v lobby na internet. Preverim lete in rentiče. Cene so še kar sprejemljive, edina ovira je v tem, da z avtom ne moreva preko meje. No, lahko, samo potem zavarovanje ne velja, kar nekako ne bo šlo. Očitno bova letala med državami in avte rental lokalno.

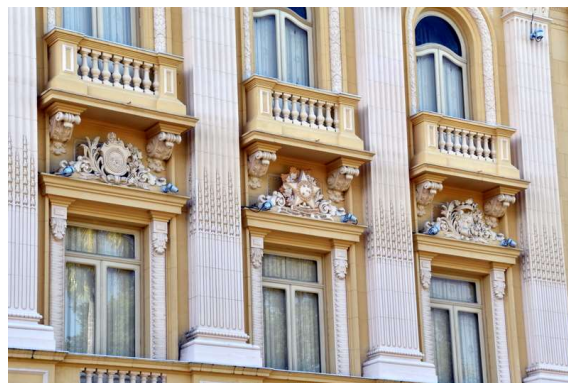
Vendar kdaj, to je sedaj vprašanje? Najprej se mora Vesna izjasniti ali gre pod nož ali ne. In ta zadeva se že kar vleče, verjetno pred koncem tedna ne bo vedela. In če se takoj odločiva za pot, to pred ponedeljkom ne bo možno. In tako bova v tej marini vegetirala najmanj dva tedna. Saj je čisto luštna komuna, a počasi je bom vseeno sit.

Dan mine v klepetu s sosedi. Enimi in drugimi. Nazadnje s Pintadom spijemo pивce kar v našem kokpitu. Skupaj smo bili na Ascensionu, pa se tam nismo uspeli družiti. Tukaj je več časa. Med drugim povesta, da sta na Sv. Heleno priplula pred tremi leti za dva tedna. In odplula letos. Spotoma sta se zaposlila pri gradnji letališča. In ko se pogovarjamo, kako prijetno in mirno je na teh dveh angleških otokih, kar malo spotoma omeni gospa, da so ji brata ustrelili pred dvema tednoma v Richards Bayu. Menda je bil pameten in lopovu ni hotel izročiti telefona. Pač, bad luck, še doda. Kako relativno je razumevanje kriminala po svetu...

Nocoj je spet barbekju na obali, pa se mi ne ljubi iti. Vesni se ne ljubi zaviti oštarijo, ki jo vsi hvalijo in je celih sto metrov peš od barke. In tako vse kaže na to, da bova ostala doma in - gledala film...

danes še fotke iz Recife...

Recife ima zelo veliko starih stavb, marsikatera se je uspela upreti grafitom

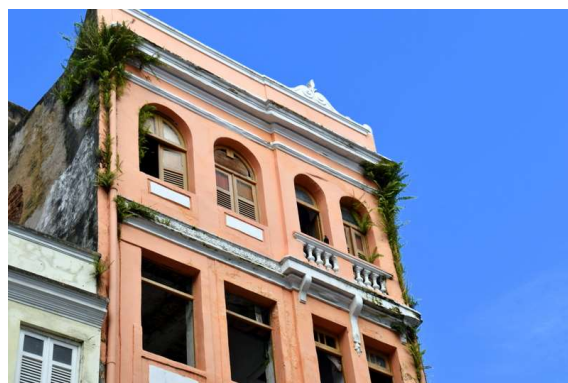
večkrat po mestu ti mahajo domačini kam naj parkiraš, verjetno pričakujejo napitnino?

ob reki polno teh ptičev

v tej hiši imajo glavno besedo umetniki

še malo, pa bo kmalu kot hiša iz Trnuljčice

ulica v kateri je polno stojnic z zelo podobnim prodajnim blagom

v tej stavbi nekaj državnega

nabijanje bobnov se je slišalo skozi več ulic

pa še ena fotka iz oštarije rock and ribs

lutke, večinoma iz keramike, brazilske gospe

temu se pa reče: ecokultura

7. junij 2016, torek

Jacare

Vesna gre do laboratorija na krvodajalsko akcijo. Rada bi vedela, kako je z njeno revmo. Tukajšnji dohtarji pravijo, da je lahko težava z njeno bolečo roko tudi revmatske narave in ni posledica operacije. Upajmo, da res. No, danes bi morali biti nevrologovi izvidi, pa jih še ni. Radiologovi so prišli z dvodnevno zamudo, tile tudi najbrž ne bodo on-time. In jutrišnji laboratorijski tudi verjetno ne. Brazilija. Le kdaj bo vse to skompletirano, da končno vem, za kdaj naj rezerviram lete. Julij in avgust se približujeta in s tem sezona, ko bo vse dražje in zgužvano.

Popoldan prevedrim na netu in gledam variante okoli Cuzca, Titicace, Machupichuja in podobih zadev, ko čisto slučajno gugla pobaram po smučariji. Opala, saj tega je pa v Čilu kar nekaj. Mislim, da sem na seznam destinacij že dal tudi Santiago...

Mlada nemška družina z Manga (ta stara sta dvajset let mlajša od naju, ta mlada dva pa še dodatnih trideset - kako domače) se jutri odpravlja za tri tedne po Braziliji in nama razodenejo njihov itinerar. Izmenjamo še emaile in morda se kje srečamo.

Spet nisva uspela priti do oštarije, kjer baje vsak večer ob sončnem zahodu zašpilajo Ravelov Bolero, sva pa zato pojedla odlično hobotnico in si ogledala še en film. Sva že skoraj na polovici letošnjega paketa.

pa še malo po vasi Jacare

pontoni so kar polni

marina ima poleg sanitarij, pralnice, internetne sobe, gostilnico tudi fitnes sobo - še nikoli nisem videla nobenega, da bi se potil v njej :)

ne manjka seveda tudi roštilj, ki si ga lahko sam zakuriš kadarkoli

če ni denarja za sedež, je tudi gajbica dobra, da očka hčerkico prevaža na kolesu

8. junij 2016, sreda

Jacare

Dopoldan je edini del dneva, ki je primeren za delo. Bil bi sicer tudi pozni večer, pa je preko popoldneva na sporedu preveč caipirinh. Dopoldne je torej posvečeno delu. Ker moram prenesti iz virtualnega sveta večje količine podatkov, se odpravim na marinski net, sedem pod anteno wifi routerja (da pobrem smetano broadspectruma) in začnem. No, nameraval sem začeti, pa ne gre. Najprej je potrebno spiti kavico s prijatelji. In še eno. In klepetati. Ko končno uspem odpreti računalnik, je spet motnja. A nekako le poiščem na netu, kar rabim in sprožim prenos. In potem nesem tisto gigico od fajla na barko. In kopiram na resni računalnik. In ugotovim, da ni v redu. In spet nazaj v marinski kafič na net. In spet najprej na kavico, spet je nekdo tam. Ah, ja... tako se bo pa težko kaj resnega naredilo. Itak je pa tako vroče in soparno, da se ne da misliti. Razen na kavico.

Danes končno uspeva priti za zaključek dneva na Jacarejsko plažo (tako se imenuje, ampak kopajo se pa v tej brozgi samo piranhe, pa še te le silom prilike). Da vidiva in slišiva Ravelov Bolero. Nisem pričakoval veliko. Vendar. To, kar sem doživel, je bil en najbolj kičastih in doživetih sončnih zahodov v življenju. V skoraj popolni bonaci in v slack tide se med sidranimi turističnimi ladjicami počasi premika čoln na vesla z dvema osebama. En počasi vesla, drugi, dolgolas in postaven latino mož, oblečen v popolnoma belo obleko, pa stoji in igra saksofon. Brezžična povezava do ozvočenja na obali naredi ostalo. Ko je začel z igranjem Bolera, je bilo sonce še krepko nad horizontom, ko je zaključil, je bilo že zadaj. Fantastična predstava! Kako malo je treba, da so ljudje vznemirjeni in veseli. In svoje razpoloženje pokažejo takoj, saj začnejo z nekontroliranim šopingom souvenirjev in naročanjem pijače po barčkih (tudi Sax Pub imajo, tukaj se imenuje Sax Cafe). Investicija v saksofonista se je lokalčkom povrnila v trenutku. Še posebej, ker je začeto delo nadaljeval tudi, ko je stopil na kopno. Lennon, Pink Floyd in Puccini so bili le del njegovega repertoarja. Ideja za Blejce?

Midva še malo bolj kot večina nasedevala finti in se spraviva celo na večerjo. Luštna oštarija s kelnerjem brez znanja tujih jezikov. In z gostjami (domačinkami, živečimi v Angliji in sedaj na počitnicah), ki takoj nastopijo volunteristično službo simultanih prevajalk. Rezultat je dorada s šrimpi v kokosovi omaki. In caipirinha. No, za te slednje pravzaprav niti ne bi potrebovala prevajalske službe...

možakar igra na saksofon sredi reke

kar tri večje ladje pa vozijo turiste po reki gor in dol, ob sončnem zahodu pa vsi postanejo in utihnejo ob poslušanju Bolera

za večerjo pa ena caipirinha

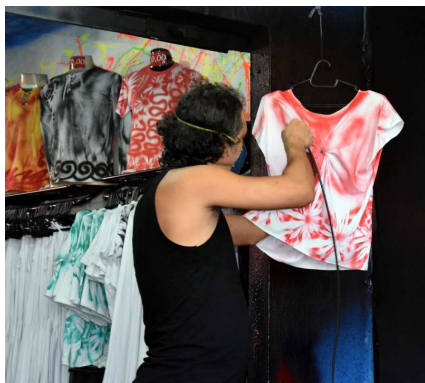
večerja za dve osebi: riba dorada in škampi v kokosovi omaki s paradižnikom in papriko ter prilogo riž ter fižolov pire; odlično! pa še brez čebule so mi naredili :)

9. junij 2016, četrtek

Jacare

Vesna dobi odgovor od zdravnika. Operacija ni nujna in lahko počaka nekaj mesecev, če se vmes stanje ne poslabša. Torej, ne iščeva letalskih kart za Slovenijo, iščeva jih za Južno Ameriko. Večino popoldneva tako prevedriva na netu in surfava. Nekaj kombinacij je še kar ugodnih. Vsi lokalni leti (vsak dolg okoli tri ure) so cenejši od stotaka evrov, podobno dolgi mednarodni pa so okoli stotaka in pol. Še dobro, da tukaj ne leti Adria, bi bile cene takoj pokvarjene. Ampak, nič še nisva kupila, manjana...

Zvečer gremo z Galateo gledat saksofonista na čolnu in potem na večerjo. Tokrat je na vrsti tapiokaria. Čisto spodobna večerja za smešne denarje. Le spet je meso malo presoljeno za moj okus in po večerji je potrebno zaviti na dopolnilno pijačko. Srečamo Saxon One in skupaj napademo caipirinhe. Dokler nas ob devetih zvečer ne vržejo na cesto. Zapirajo. To je bil še zadnji odprti lokal (verjetno se imenuje nočni bar) in mi smo bili zadnji gosti v celem becirk. In zadnji živi ljudje poleg našega kelnerja. Tako zgodnjega zapiranja lokalov ne pomnim. V veliko deželah jih ob sedmih zvečer, ko jih tukaj zaprejo, šele odprejo.

s sprayem pobarva majčko, hlače v nekaj minutah; majčko lahko kupiš že za 5 eurov in vsaka je unikat

pa še enkrat poslušanje Bolera ob sončnem vzhodu

10. junij 2016, petek

Jacare

Službovanje zaključim ob devetih dopoldan, Vesna nekaj ur kasneje. Potem skupaj vedriva na netu in iščeva kombinacije kam in kdaj potovati. Smešno, direktni let je pol jurčka evrčkov, dva leta med istim destinacijama pa dvakrat petdeset evrčkov. Ampak, direktni let je z Avianco in ker imava pri Adrii nabrane milje, je za naju zastonj. Kdo bi to razumel...

Kakorkoli, spet nič ne kupiva, sva pa vsako minuto bolj pametna okoli destinacij v bližnji in daljni okolici. In z vsako minuto je drugačen itinerar. Zadnja varianta je, da ob enakonočju v perujskih hribih častiva inkovski praznik sonca. Kdo ve, morda res. Seveda je motenj neskončno. Produktivnost v lobbyju res ni nekaj izrednega. Vsaj ne izrednega v pozitivnem pomenu izraza. Še dobro, da so nekateri odšli, sicer bi bilo res nemogoče karkoli narediti.

Zvečer se ustaviva v kafiču in roštiljarnici pri sosedih. V naši marini so postavili velik televizor in vsi zaposleni gledajo fuzbal. Nimajo časa za pripravo pijače in jedače. Ampak, pri sosedih ga imajo. Oni niso Francozi. In tako jim pustiva (za tukajšnje razmere) resne denarce. In še nekaj drugih posadk tudi. Za malo denarja pojeva konkretne količine relativno dobrega mesa in sira z roštilja. In pijeja caipirinha. Veliko caipirinh...

verjetno je tudi ptiču vroče in zato tako grdo gleda ?

saj ne rečem, kakšni grafiti so tudi v redu

brez komentarja

.... deževno obdobje imamo sedaj v Braziliji

11. junij 2016, sobota

Jacare

Jutranji naskok na marinski net je bil popolna polomija. Mašince še prižgal nisem. Zato sem pa v času, namenjenemu nakupu vozovnic, popil veliko kavic. Vesna se je tem kolobocijam izognila, ona je ves dan sedela za mašino in delala.

Sledi električarska obrt. Jonathanu in Cheri pomagam iskati napako na elektriki, ki naj bi jo zakrivil mojster iz Luderitza. Pa je ni. Vse kar preverim, je narejeno kot je treba. Ampak, stvari ne delajo. Zakaj? Zato, ker so priključeni na brazilski shore power. Marinska elektrika je popolnoma zanič. Cel ponton je zanič. Ko priključijo pol kilovatni watermaker, ki dela pitno vodo iz zraka, vse skupaj počepne. Zanimiva igrača. Če bi znala namesto vode delati vino, bi bila pa že kar uporabna.

Vendar vse to sploh ni pomembno. Glavni dogodek, ki se je zgodil na Saxom One. Tam je bila uradna otvoritev frizeraja. V glavnih vlogah sta v šovu, ki običajno spremlja take prireditve nastopali dve znani osebi z estrade. Cheri in moja malenkost (ja, moja malenkost, še vedno sem docent!). Cheri je v skupni šov prispevala škarje, jaz pa lase. Predstava je

trajala dobre četrť ure in je zelo lepo uspela. Rezultat je precej boljši, kot po zadnjih nekaj obiskih lokalov priznanih mojstrov striženja. Vsaj, če lahko sklepam po napisih nad vstopnimi vrati, Hair Studio, Beauty Saloon, Hair Design Stylist in podobno. Tukaj piše samo Saxon One.

Zvečer smo spet na roštiljadi. Na istem mestu, kot včeraj, v socializiranem kafiču, zbirališču jadralcev. Kot se spodobi, sva prva prišla in zadnja odšla. Kelnerji ne štejejo v kvoto. Jemo in pijemo in klepetamo. In nekatere dame plešejo. Zbranih nas je kakšnih deset posadk. Francozi so v večini, potem smo pa tu še Južnoafričani, Angleži, Nemci in Slovenci. Razen zadnjih dveh narodov, so vsi ostali zapriseženi verižni kadilci. In to je za njih obljubljena dežela, kjer škatlica cigaret stane vsega skupaj pol evra. Pridružim se jim, nočem biti izjema. Po nekaj mesecih spet pricinim svojo staro dobro pipico.

12. junij 2016, nedelja

Jacare

Danes gre zares! Avion in hotel morava kupiti, sicer lahko odhod samo še prestavljava. Strumno odkorakava v lobby, ne gledava ne levo, ne desno, na nobeno mahanje se ne odzoveva, jeklen pogled in resen obraz ohranjava do konca. Usedevala se in takoj začneva z nakupom. Vse vmesne motnje takoj odsloviva. In po nekaj urah - zmagava! Uspela sva kupiti, kar sva nameravala. Voila! Izgleda enostavno, pa ni bilo. Nekaj kavic in pivc je bilo vseeno prisotnih. In moral sem obljubiti, da zvečer prideva na pijačko in nekaj programčkov sem moral naložiti na telefončke in gledati fuzbal (joj, kako me je to zanimalo!). Vesna se je malo bolje izmazala in je vsaj pol dneva lahko delala v miru.

Zvečer sledi klasična braaiada v kafiču ob pomolu. Ni veliko za napisati. Ražnjiči in caipirinhe. In skoraj brez družbe. Očitno so ostali še vedno utrujeni od sinoči...

13. junij 2016, ponedeljek

Jacare

Ob osmih zjutraj se spraviva na vlak (postajo ima zelo priročno pet minut od marine) in odpeljeva na carino (spet blizu postaje). Presenečenje. Vlak je sodoben in spominja na podzemno železnico. Tik-tak sva v Cabedelu, hitreje ne gre niti z avtom po avtocesti. Brazilski avtocesti seveda, taki z radarji naštimanimi na 50 km/h vsakih nekaj kilometrov. Kjer ni radarjev, so udarne jame. I sad biraj! Carinik lepo govori angleško, še eno presenečenje. Ampak. Naši papirji so propisno poštepljani, niso pa propisno podpisani. A-ja-ja-ja-jaaaaah! Nazaj na štacion in v marino. In narediti nove papirje. In potem še enkrat k financerjem s Francisom. Tam sta tudi Angleža iz marine, podobne želje imata, le da ona dva delata še visa extension. In papirji letijo levo in desno in mi se selimo iz urada v urad. Sploh nič ne razumem. V glavni vlogi nastopa njun taksist, ki se vse živo meni in baranta s papirji. Tudi zame. Glavni je. Šov se konča čez eno uro in takrat pa sploh res ne vem več kdo pije in kdo plača. Upam lahko le, da vsi ti silni papirji pravi. Baje so. Sedaj lahko v Braziliji ostaneva dve leti, na kar me strumni uradnik še posebej opozori: "Ne pozabi, 30. junija 2018 morate izpluti!". No, najbrž bomo prej...

Vesna medtem kupi zastonj karte. Časti jih Adria. Vse kaže, da je uspelo. No, bomo videli, ko jutri priletimo v Rio. Tam bo treba kodo zamenjati za papir, na katerem piše "To je avionska karta" (v portugalsščini, kar spet ne pomeni, da bom vedel, kakšen papir sem dobil v roke).

Popoldan preživim na netu in obupujem nad počasnostjo. Če že slučajno dela, pride kdo naokoli in spodobi se, da malo poklepetam. Sami penzionisti, nikamor se jim ne mudi. Četrť gigice moram prenesti iz Indije in to ne gre drugače, kot da najprej prenesem iz Indije v Slovenijo (in še tam potem iz ene na drugo lokacijo) in nato iz Slovenije v Brazilijo. Prvi del opravim v manj kot minuti, drugi del v nekaj urah. Brazilija, Brazilija...

Sem pa zato kasneje še kar produktiven, vse se nekako ujame in mission impossible, kot je izgledala na začetku, se je ob osmih zvečer spremenila v mission completed. Zvečer je spet braaiada, ki pa se je Vesna udeleži zelo nežno, jaz pa samo na hitro vse skupaj pozdravim, nekaj malega pojem in nato sva spet oba v urejanju zadev za na pot.

straniščne školjke namesto cvetličnih loncev v mestu Cabadelo

no, ni edini, ki ima tako posejane rože...temu se reče recikliranje: ničesar ne vrži proč, če lahko še uporabiš

14. junij 2016, torek

Jacare - Rio de Janeiro

Zjutraj spakirava, ob desetih se spraviva v pregrešno drag taksi in se dava odpeljati na letališče. Milijonsko mesto ima manjše letališče kot Ljubljana. Redko imam priliko doživeti kaj podobnega. Vse je bilo po planu in ob pol petih popoldan sva v hotelu na Copacabani v olimpijskem mestu, Januarska reka po imenu. Zanimivo je čakati prtljago na letališču v Braziliji. Najbolj pogosta beseda, ki sva jo slišala vse naokoli, je bila "mala". Prvič sem trznil (misleč, da naju kdo kliče), drugič tudi, potem se pa človek počasi privadi, da vsi govorijo samo o njem. No, ali pa o borši...

Nastanitev je čisto v redu, le ne vem zakaj imajo vsi štirizvezdčni hoteli kufrologe. Ta je bil še posebej vztrajen. Kufrolog, namreč. Že na vratih mu Vesna stisne napitnino v roke in reče hvala, thank you, obrigada. Pa se je tip zrinil mimo naju v sobo in začel svoj mali šov s prižiganjem klime, televizorja, luči in kaj vem česa še. Kot, da sva lajna, sva ponavljala obrigado-obrigada, pa nič. Sovražim up market hotele!

Kakorkoli, pet minut od plaže sva in najprej se odpraviva tja. Prijetno hladno je, a vseeno topleje kot na atlantski obali v Južni Afriki. Klima je naravnost božanska - po tisti, ki sva jo imela zadnja dva tedna. Sprehajava se. Mislim, da nama iz seznama slavnih plaž (Copacabana, Waikiki, Santa Monica, Miami Beach, Playa Ingles, ...) manjka le še Acapulco. Zanimivo, ob celotni plaži so lokalčki in ko pade mrak, je povsod tudi živa muzika. Kot po pravilu gostilnice nudijo tudi hrano (več ali manj vse precej podobno). In vsi lokali so skoraj popolnoma prazni! Sedaj, v predolimpijskem Riu. Nekaj gostiln, ki se ne nahajajo ravno v prvi vrsti ob mivki, je čisto praznih.

Zvečer se na mivki ob promenadi dogajajo športne aktivnosti. Prvič sem videl odbojko, kjer se žogo lahko preko mreže spravi tako, da se jo udari s katerim koli delom telesa, le z roko ne. Kot pri fuzbalu. Saj, verjetno je sedaj to že olimpijski šport, ampak jaz sem to res videl prvič. In, moram reči, bil sem navdušen nad igro.

Je pa Rio pustil name neprimerno boljši vtis, kot brazilska mesta do sedaj. Za razliko od popolnoma razlupanega Joao Pessoa in ne bistveno boljšega Recifeja, je mesto lepo urejeno in predvsem čisto. In za razliko od pričakovanj, deluje precej varno, vsaj predeli, po katerih sva se gibala. Nikjer rešetk, nikjer električnih ograj, nikjer varnostnikov. Če bi najprej prispel v Rio, bi si o Braziliji verjetno ustvaril drugačni mnenje. A prvi vtis je le prvi vtis, ne da se ga izbrisati.

cesta ob plaži Copacabana - veliko ljudi teče tako po pločniku kot po mivki

Mala po portugalsko kovček, prtljaga ...

kar nekaj umetnin je bilo ob obali narejenih iz mivke

taka slika pa nastane, če se igraš z nastavitvami na fotoaparatu ... plaža Copacabana-ob 16,30 je že skoraj tema, temperatura pa okoli 21C in samo 57% vlaga!

15. junij 2016, sreda

Rio de Janeiro

Tudi današnji dan mnenja o čistosti mesta nisem spremenil. Rio je za južnoameriške pojme zelo čisto mesto, prav nič ne zaostaja za Ljubljano.

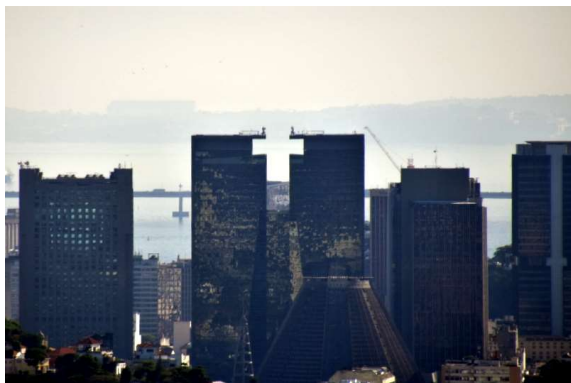
No, pa lepo po vrsti. Danes je bil na sporedu (drag) ogled mesta. To, kar sicer opravi za majhne denarce, sva danes pošteno plačala. Omislila sva si voden ogled. In po pričakovanju sem bil vsaj jaz razočaran. V glavnem se je ves čas le čakalo in povsod je zmanjkovalo časa. Hja, deset nas je bilo v skupini.

Sladkorni grič je za videti. Granitna gmota, vrh katere vozi gondola že več kot sto let. Vendar. To, če vozi že več kot sto let, še ne pomeni, da vozi tudi danes. Vsaj ne do vrha. Pripravljajo jo na olimpijske igre in včeraj, danes in jutri obratuje le do prve postaje. Hic! Ker pa je dan lep, je razgled tudi od tukaj dober. Česa drugega pa tako ali tako na tem griču ni. Kot tudi ni videti nič novega na vožnji ob plažah. Zakaj je to del must-see mi ni jasno. Jasno mi je le, da smo za oboje potrebovali pol dneva in na Sladkornem griču smo bili skoraj edini potniki v ogromni gondoli. Četita koraka...

Kosilo je v eni boljših čuraskerij (tako piše). Bife prilog je res odličen, redko kje je videti toliko različnih vrst hrane na enem mestu. Meso je prav tako v neomejenih količinah, sproti ga narežejo iz skoraj metrskih palic - različcev. Izbirati je možno med okoli trideset različnimi. Do sem vse lepo in prav, vrag se skriva v podrobnostih. Govedina je vsa po vrsti (vsaj za moj okus) presušena in mučo-vel-dan in (za vsak pošten okus) precej presoljena. No, svinjina je bila v redu, kako so se obnesli ptiči pa ne bi vedel. Sedaj lahko že kar z gotovostjo trdim, da je meso v brazilskih oštarijah za nekaj razredov slabše kot v južnoafriških in namibijskih. Očitno bo potrebno počakati do Argentine.

Zapeljemo se še v višave do Odrešenika in si pogledamo Rio iz zraka. Lepo. Impozantno. Sam kip pa, no ja. Kot največji kip na svetu (jasno, v drobnem tisku piše, da v kategoriji dekor arta) deluje precej nebogljen in sploh ne impozantno. Iz doline je videti lepše. Še lepše pa se odreže na reklamnih fotkah. Če ga primerjam s podobno velikimi kipi, recimo Kipom svobode v New Yorku, velikimi kipi Bude po Aziji ali Merlionu na Sentosi v Singapuru (ali čemurkoli v Las Vegasu), ni nič posebnega.

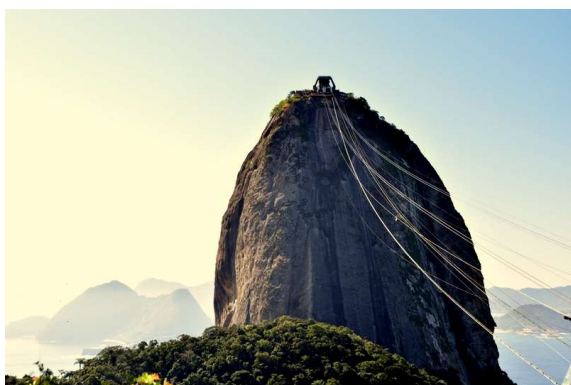
Bolj poseben in zanimiv je bil zaključek izleta, pa je začelo na žalost zmanjkovati časa. Vožnja skozi favelo je bila brez postanka. Maracana je zaprta, pripravljajo jo na olimpiado. Katedralo so že zapirali, ko smo prišli in je bilo spet vse na hitro. Ena arhitektonsko boljše katedral, kar sem jih videl. Moderna, stara vsega skupaj nekaj desetletij še najbolj spominja na Luxor v Las Vegasu. Le, da so tam, kjer so v vegaški piramidi hotelske sobe, tukaj okvirji oken in tam, kjer je v piramidi igralnica, je v katedrali oltar. V kleni slovenščini se slednje prevaja v žrtvenik, beseda casino bi se pa tudi lahko. Sledi meni najbolj zanimiv del izleta, Sambodromo. Kot klasični grški (in kasneje rimski) hipodrom oblikovana ulica s tribunami levo in desno, ki sprejme 77 tisoč gledalcev in oživi samo v času karnevala in nekaj vikendov prej, ko so na sporedu uradni treningi različnih šol sambe. Sicer pa ogromna zgradba sredi centra mesta bolj kot ne sameva. Vse kar spominja na veličastni sprevid je majhen kiosk, kjer si dame lahko izposodijo različne samba kostume in se potem pustijo fotografirati. Nekaj se jih je celo opogumilo, Vesne ni bilo med njimi. Še štenge, obložene z 2500 kahlicami iz celega sveta in izleta je konec. In dneva tudi.

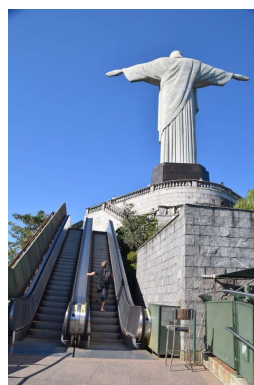
če pogledaš dobro dve stolpnici, ki sta ena poleg druge in pred njima je katedrala, vidiš križ

na vrh Sladkornega stožca (Pao de Acucar) pelje gondola-žal imeli smolo in se peljali le do prve postaje

granitna skala 396m visok - po angl. Sugarloaf

imaš tri možnosti priti do Kristusa: peš, po tekočih stopnicah (2x) ali pa z dvigalom; kip je visok 38m in stoji na gori Corcovado, ki je visoka 719m

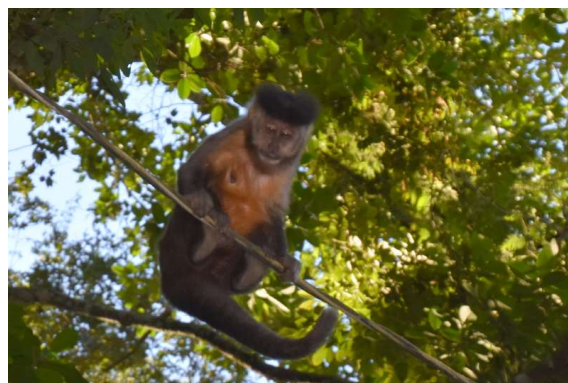
obiskovalcev je bilo kar veliko glede na to, da je sedaj nizka sezona

razgledi so fantastični in k sreči imeli lepo kar preveč sončno vreme

to je pokopališče...glede na to, da je 7mio prebivalcev, je razumljivo tudi pokopališče veliko

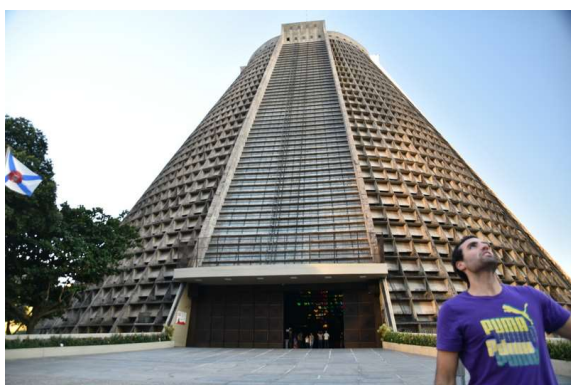
Kristus je v nacionalnem parku Tijuca-tudi opice živijo v njem; no, te vrste še nisem videla

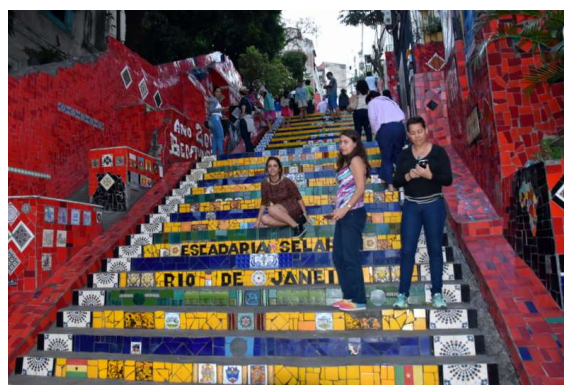
nogometni stadion Maracana je zaradi priprav na OI bil zaprt

za nekaj realisov si lahko sposodiš pustni kostum - na fotografiji turistka; le v času karnevala je moč videti domačinke v njih

Cathedral Saint Sebastian Rio de Janeiro je visoka 75m-5000 ljudi lahko v njej sedi!

stopnice Escadaria Selaron v četrti Lapa; 215 stopnic je prekritih s keramičnimi ploščicami iz 60 držav; hrvaško ploščico sem našla; slovenske pa žal ne !

16. junij 2016, četrtek

Rio de Janeiro

Vesna se po zajtrku odpravi naokoli po Riu, jaz se usedem za mašinc in delam. Dopoldne tako obema hitro mine. Potem se skupaj lotiva planiranja Peruja. Kam bi šla, kdaj bi šla, kako bi šla... variant je neskončno. Ok, za začetek si bova ogledala Inti Raymi, praznik v čast boga sonca v Cuzcu. Kupiti je treba vstopnice. Pa to sploh ni enostavno. Kamorkoli pogledava, vse same agencije, ena dražja od druge. Petstotaka evrčkov za vstopnici je kar nekako standard. Saj nisem blesav! Uro rabiva, da najdeva prireditelja in še naslednjo uro, da kupiva karti. Tako zmešane spletne strani že dolgo nisem videl. In na koncu imava (skoraj) v žepu karte po še vedno bajeslovno dragih sto ameriških doloresov. Za vsega skupaj eno uro trajajoči šov. Upam, da bo vredno! Letalske karte za nekajkrat daljši polet so precej cenejše. Mimogrede, Heiva, polinezijski plesni spektakel sredi Pacifika, je bil zastonj...

Pozno popoldan greva še na zadnji sprehod po Copacabani in na večerjico. Kupiti sva nameravala nekaj souvenirja z olimpijskih iger, ki naj bi se letos avgusta dogajale v Riu. Pa se vse skupaj izkaže kot mission impossible. Že prejšnje dni sva opazila, da ni nikjer, ampak res prav nikjer, po mestu reklamnih panojev za olimpijado. In sva si mislila, da pač država ne troši denarja v namene internega marketinga. Danes sva obhodila nekaj deset, če ne sto, štantov s souvenirjem na Copacabani in iskala majice z znakom olimpijskih iger. Nič. Zero. Nil. Ko sva kogarkoli pobarala, kdaj bodo te nesrečne igre, je bil odgovor zelo meglen. Letos, menda. Še ena zadeva, meni bolj zanimiva kot betonski kip vrh hriba.

Danes bo treba malo prej v posteljo, noč bo kratka. Zaključila se bo ob dveh ponoči...

plaža Copapabana ob 11.uri ni ravno pretirano zasedena - no tudi temperature niso tako grozno visoke

možgani na off

peščene ženske in moški na Copapabani

po plaži, na pločnikih se prodaja vse kar komu pade na pamet

Atlantik 2016

Peru

17. junij 2016, petek

Rio de Janeiro - Lima - Huarney

Zbudim se nekaj minut pred budilko, taksi čaka, ceste sredi noči so prazne, vse teče kot po maslu. Dokler ne prispemo do letališča in me taksist vpraša "Terminal un ou terminal dios?". Ne vem, le kako bi vedel. Na kodi Miles&More tega podatka ni. In jasno sva končala na napačnem terminalu. Saj ni hudo, dobre četrte ure hitre hoje z dvema nahrbtnikom in dvema kufroma po praznem letališču je čisto luštna jutranja telovadba. Malo s strahom, da tole zastojkanje ne bo špilalo, se pojaviva na check-inu. "Janela ou corredor?" Teta na mednarodnem letu ne zna niti besedice uradnega jezika v letalstvu, hic. Torej lahko še zbirava sedeže. Lepo. Manj lepo je, da dobiva boarding pass na napačno ime. Pa se tudi to reši (z rokami je potrebno razložiti, da se Vesna po portugalsko ne reče Jorge in da nikakor ni mister, z angleščino žal ne gre).

Polet preko Andov je zanimiv. Visoki hribovi so po višini blizu letalu in skozi okno so lepo vidni. Kakšni kanjoni! Luna. Manj zanimiv je pristanek v nizko oblačnost v Limi. In tudi bivanje v okolju, kjer ne vem, ali je megla, ali sije sonce, ali je oblačno, ni prav nič prijetno. Vstop urediva v redu, malo manj v redu je rentič. Zmanjkalo nama je časa v Riu, da bi to storila preko neta, walk-in cena je pa dvojna. Nič se ne da storiti pri ceni, edina možnost na pogajanjih je, da za ceno najcenejšega avta, dobiva dva razreda večjega. Sovražim rentakararje!

Sledi še zadnja clear-in procedura, tokrat pri mobitelu. Ampak. Na letališču se SIM kartice ne da kupiti, lahko jo le rentava po turistični ceni (pogodba o najemu je petkrat dražja od nakupa kartice in vsak dan najema je še dodatno toliko, kot stane nakup). Vidim, da so bili v šoli pri tistih z najlepšim morem na svitu - pa čak i šire. Zapeljeva se torej v centro comercial. Sliši se enostavno, pa ni. Brez sonca za orientacijo in brez SIM kartice za navigacijo se je potrebno po sedem milijonski Limi prebiti kakih 10 km v prometu, ki je popolnoma primerljiv z Manilo. Ura in pol, pa nisva zgrešila niti enega križišča! Prvo kartico kupiva tik-tak, pri naslednji (pri drugem operaterju, da bova imela boljše pokrivanje) se zatakne. Eni je ne prodajajo, drugi hočejo perujsko osebno izkaznico, tretji niso pooblaščen, ... Po natančno šestih prodajnih mestih obupava in se usedeva na kosilo. Saj eno simko (tokrat od Claro) imava, za prvo silo bo dovolj.

Odpeljeva se. Ah, kako lažje je vse skupaj z navigacijo! Le kako smo vozili po svetu še pred nekaj leti? Na Pan Americano

in na sever. Kolikor daleč se da, dokler bo dan. Okolica je obupna. Tako grdih primestnih naselij ne pomnim. Ko so ta mimo, jih zamenja puščava. Podobno, kor v Afriki, je tudi v Ameriki zaradi hladnega morskega toka z juga, podnebje na zahodni obali celine puščavsko. Ni tako lepa, kot je puščava Namib, je pa vseeno neprimerno lepša, kot tisto, kar je na teh tleh zgradil človek. Občasno se pokrajina digitalno spremeni v rodovitno ravnino. To je tam, kjer z Andov priteče reka ali je zemlja kako drugače namakana.

Dobra cesta (na žalost na nekaj odsekih še v gradnji) naju pripelje v restavracijo, kjer z lahkoto pozabim na meso (še posebej po slabih izkušnjah iz Brazilije). Tukaj bomo spet jedli ceviche! Surova marinirana riba, školjke ali raki z začimbami so za moj okus odlični (ne vem zakaj, ampak japonski sashimi mi pa nikakor ne potegne). En ribji in en školjčni ceviche sta dovolj. Porcije so ogromne. In odlične. In pivo je tudi ogromno, cocktail Chilchano iz Pisca pa močan. Vata, vata!

ko sva se prebijala skozi Limo nisem fotografirala; tole je mestoce Ventanilla-samo pesek in hiše...in tako slabe vidljivosti že dolgo nisem videla

hiše podobno kot v Braziliji:kocke na kocke

tuk tuk me je presenetil - nazadnje sem ga videla v Aziji

presenečena nad cestami: lep asfalt, nobenih udarnih jam ...pa še renovirajo na dostih koncih - upam, da bo cela Panamericana taka

ljudje so pa kar majhni; jaz, ki sem ponavadi najmanjša sem tukaj med največjimi; avtomobilski promet je na tem koncu že malo bolj redek, le kamioni tekmujejo v

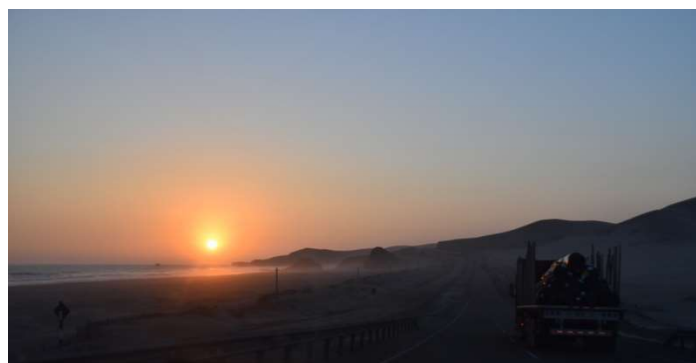
prehitevanju

ekstremi ...potem pa čisto samo pesek in pesek

ogromno nasadov različne zelenjave in sadja

sončni zahod že ob šestih zvečer - pa spet vidimo pacifiško morje po dveh letih

cheviche za večerjo, odličen! na fotki: mix ribe, školjke, lignji, škampi s kuhanim sladkim krompirjem, manioko, kuhano koruzo...

ta cheviche je pa zgolj z neko vrsto školjke

18. junij 2016, sobota

Huarmey - Mocha - Pacasmayo

Tele perujske avtoceste so res nekaj posebnega. Slabih 700 km sva jih prevozila in od tega je bilo zgrajenih štiripasovnic za 600 km (manjkajo večinoma skozi mesta, kjer je že tako ali tako največja gužva, hic!), vendar v uporabi morda 200 km. Vse ostalo je bilo zgrajeno in ne dano v promet. Jasno, talne oznake so narejene za avtocesto, vozi se pa... no vozi se itak brez upoštevanja kakršnih koli oznak in predpisov. Mislim, da je samo mene motilo, da znaki govorijo nekaj, situacija na cesti pa drugo. Domorodci divjajo ne glede na oznake. Cvetka vsega je bil odsek (recimo, kakšnih 20 ali 30 km) zgrajene in še ne odprte avtoceste, kjer se je (na šverc) vozilo po obeh vzporednih cestah. Vendar ne tako, kot bi veleval zdrav razum, ampak po vsaki cesti dvosmerno. Če sem izsiljevanje in rinjenje in nekulturo še nekako razumel (tako se je vozilo na jugu Juge v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja), tega moj električarski um enostavno ni uspel sprocesirati. Kakorkoli, zvečer sem utrujen od prevoženih vsega 350 km. In to so bile avtoceste, kakšna bo šele vožnja preko andskih prelazov!

Ampak, raje k lepšim zadevam. Sredi dneva prispeva do mesteca Mocha, malo pred Trujillom. Sledi ogled Huaca de la

Luna in Huaca do Sol. Dveh piramid kulture Mocha iz konca prvega tisočletja. Do sedaj sem bil prepričan, da so Južno Ameriko obvladovali Inki, pa sem se danes naučil, da so bili zgodovinsko precej nepomembni, saj je njihovo kraljestvo trajalo samo nekaj deset let. Moche so ta teren obvladovali skoraj tisočletje. Tudi piramide sem si predstavljal drugače. Tako nekako, kot so bile narejene egipčanske. Pa so čisto drugačne. Namesto kamnitih blokov so za gradnjo uporabljali blatne opeke. In zgradili veličastne objekte! Le zakaj sem šprical zgodovino v srednji šoli, da tega ne vem? Huaca de la Luna je zadnjih 25 let v fazi restavriranja in na ogled je kar nekaj zadev. Huaca do Sol je taka, kot jo je obdelala narava brez posega človeka. Če ne bi vedel, bi od daleč mislil, da gre za hrib. Sredi puščave leži in vse skupaj zgleda kot ogromen kup peska. Recimo, kot deponija žindre ob železarni. Če nič drugega sem ob tem pogledu spoznal, kaj zmorejo sile narave. Ogled restavrirane piramide je potekal v spremstvu dobrega vodiča. Zelo poučno. Vsaj zame. Še v dober muzej zavijeva in ob pol štirih popoldan se odpraviva dalje.

Pristaneva v hotelu v turističnem Pacasmayu, pojeva večerjo in se odpraviva v sanjski svet.

kontrast: kamnito peščeni hribi in ogromno plantaž sladkornega trsa

Tortuga je turistično mesto ob morju - sedaj je vasica duhov

mivka je črne barve, kopalcev ni videtimenda ima sedaj morje tam okoli 17C

ogromno pelikanov je bilo v zalivu, torej je očitno veliko rib

na cesti so prevladovali predvsem tovornjaki a le kako naj kaj vidimo kaj je pred nami, ko se skoraj parkira pred nami tak kamion s sladkornim trsom?

del piramide Huaca do Sol v Moche

poslikave z naravnimi barvami

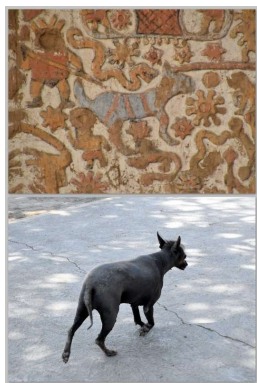
nasmejjano božanstvo

Huaca do Sol piramida je zaprta za javnost - to je bil včasih za politično upravno namene

Great Altar - žrtvenik

perujski kuža na poslikavi v piramidi Huaca do Sol in v živo ... prav hecen pes

večino pokrajine, ko se voziva je peščena

19. junij 2016, nedelja

Pacasmayo - Cajamarca - Banos do Inca

Pacasmayo ima nekaj uličic čisto spodobnih, vse ostalo je pa buhpomahej. Iz hotela gledam večjo, napol porušeno zgradbo na najboljši lokaciji, tik ob morju. Ni čudno, da je porušena, zgrajena je iz blatnih opek. Iz Pan Americane zavijeva na cesto za Cajamarca in - plačava cestnino. Na hitro seštejem po spominu, za cestnine sva do sedaj zmetala 72 solov, skoraj 20 evrov! No, vsaj cesta je precej manj prometna in predvsem na njej ni tovornjakov. Tudi pokrajina se spremeni iz čiste puščave v prijetno zelenilo. Doline so rodovitne, pobočja pa gola. Drevesna meja je tako, kot v Sloveniji, malo pod 2000 metri. Le, da tukaj drevesa rastejo nad to mejo, pri nas pa pod. Dobrih 3000 metrov nad morjem je prelaz, za katerim se odpre pogled na široko kotlino z mestom Cajamarca. Nekje na višini Triglava živi milijon in pol ljudi. Večinoma Indijancev.

Že vožnja po starem delu mesta in potem sprehod po centro historico razkrijeta do sedaj najlepše (najmanj zanemarjeno?) mesto, kar sva jih videla v Južni Ameriki. Čisto spodobno je, tudi za slovenske pojme. Končno kraj, ki me toliko pritegne, da bi tukaj lahko ostal nekaj dni.

Imava pa problem, nedelja je in muzeji so zaprti. Škoda. Prav zanimivo bi si bilo ogledati, kako imajo predstavljeno vdajo Atahualpe, zadnjega sončnega kralja Inkov. Tukaj se je dogajala ta drama. Povzpneva se še na grič na mestom z miradorom in nato nadaljujeva v toplice s termalno vodo. 72 stopinj ima. Tudi v hotelu je zunanji bazen s termalno vodo. Vesna gre na obvezno masažo (za dva evra in sedemdeset centov) in potem oba skupaj zavijeva na dobro večerjo v dobro birtijo. Cene so smešno ugodne. Najdražja jed na ceniku, velika porcija mešanega mesa s prilogami, stane manj kot pet evrov, postrv s prilogami pa tri. Danes Vesna ne naredi napake, kot jo je storila včeraj, ko je naročila Pisco cocktail. In ker ga niso imeli, je pristala na Pisco normal. Dva deci šnopsa, kar je gladko zavrnila in pristala na pivu! Danes je iz previdnosti naročila sangrijo - in dobila pol litra pijače ...

tudi v Pacasmayo imajo visok kip - zraven pokopališča

neverjetno pokopališče - nešteto mini blokov

reka kjer so naredili elektrarno

pa sva prilezla z avtom na 3050 nm

reka se vije skozi kanjon

dolina v kanjonu je obdelana

po tej cesti sva se vozila....

strogo levo desno cesta je v bistvu pot do njih visoko v hrib

perujske najstnice

na vrhu hriba je lep razgled (mirador) na milijonsko mesto Cajamarca

na razgledni točki imajo ljudje piknik ali pa le počivajo

v samem starem delu mesta Cajamarca je nastalo nešteto fotografij, a žal ni prostora za kaj več...pa drugič, ko ne bo kaj drugega pametnega....

20. junij 2016, ponedeljek

Banos do Inca - Trujillo

Najprej si grem še sam ogledat terme in potem se odpeljeva dalje. Kar velik kos planirane poti sva morala spustiti, ker je potovalna hitrost po perujskih cestah tako izredno nizka. Cesta je sicer asfaltirana in čisto spodobno speljana preko hribov. Vendar. Toliko in takih ležečih policajev nisem videl še nikjer. Pred vsako oviro se je potrebno popolnoma ustaviti in potem prav počasi preko. Prav počasi pomeni, da kolo počasi spraviš na vrh ovire in potem kontrolirano nazaj na cesto. In še tako sem nekaj desetkrat udaril s podvozjem v beton (vseh takih ovir je bilo danes na 350 km vsaj tisoč!). In namesto nadaljevanja proti Ekvadorju se obrneva in si nameniva pogledati Ande na poti nazaj proti Limi. Cel ljubi dan se več ali manj voziva in uspeva prevoziti 350 km. Spotoma pojeva tudi ceviche in postrv iz lokalnih voda na višini 3200 m. Dobro je in poceni. Ne morem reči, da je bilo čisto brez veze, ponavljal pa take vožnje vseeno ne bi.

Pokrajina je zanimiva, menjavajo se visoki hribi, med katerimi ležijo planote z mesti ali vasmi, pač odvisno od prostora. Vse skupaj se dogaja precej nad 2000 metri, kar nekaj naselij je nad 3000 m. Ko sva se obrnila iz tega centralnega dela andskega masiva proti Pacifiku, je bila cesta speljana v dolžini 10 ali 20 km nad 4000 m nad morjem, najvišje sva se

peljala okoli 4200 m nad morjem. To je bila pa tudi največja današnja zanimivost za naju, navajena nižjih predelov. Na najvišjih predelih ni več gozda, samo še trava. In gorska jezerca. In črede alpak.

Opazujeva ljudi. V veliki večini so to Indijanci, potomcev belih priseljencev je v teh krajih malo. Dobršen del jih je oblečenih v tradicionalna oblačila. Ženske nosijo visok klobuk, da si vsaj malo povišajo izgled. Mislim, da so redke med njimi višje od 150 cm. Moški so malo večji, pa tudi ne dosti. Še Azijci so višji od tukajšnjih Indijancev. In vsi nekaj delajo. Ženske v culah prenašajo otroke in spotoma predejo volneno nit. Če sedijo, pa pletejo.

Hiše so precej bolj urejene, kot v mestih. Vsaj nekaj jih ima tudi fasade in urejene strehe. V puščavskem primorju so kot po pravilu neometane in nabutane na majhnem prostoru ter brez streh (ok, saj jih skoraj ne potrebujejo, ker na tem delu sveta praktično nikoli ne dežuje, a vseeno). Tudi smeti je bistveno manj, pravzaprav hribi sploh niso zasmeten. Kar pa za obmorska mesta ne bi mogel trditi.

terme v jutranjem soncu; temperatura vode je 72C - Banos do Inca - in nisva bila redka obiskovalca ob tej rani uri

domaćini pridno delajo na njivah vse dneve, tudi ob nedeljah !

letos so bile pomladi volitve in res ogromno hiš je pobarvanih v te namene

mama Perujka z ovcami visoko v hribih

osel je v hribih še vedno pogosto sredstvo za prevoz tovora

medtem, ko hodi kar prede volno ...

očito je zemlja zelo rodovitna, saj je obdelan vsak košček

vozičkov tukaj v hribih ni, zato otroke nosijo ali spredaj ali zadaj ali ob strani... mamica očitno kar med hojo malo še doji, vsaj tako zgleda od daleč

nad 4.000nm pa raste samo še trava

kdo bi vedel kakšen shod je bil to ? saj je marsikdo imel masko na obrazu?

opeko iz blata sušijo na soncu; še kar dosti novogradenj je videti s to opeko

alpaka z bogato volno sva srečala zelo visoko, blizu 4000nm se je pasla čreda različnih barv

21. junij 2016, torek

Trujillo - Sechin - Barranca

Hotel z oceno 8,6, hja... vemo, kako se dodeljujejo ocene na tripadvajzerju in bookingu. Smo že počeli take zadeve. Kakorkoli, s hotelom načeloma ni nič narobe, le da je narejen za Indijance. Ali Liliputance. Ali pa belce, ki se morajo krepko skloniti, če se hočejo tuširati kaj višje kot od popka navzdol. Tri perujske hotelske zvezdice pomenijo tudi, da je treba kufre rintat v drugi štuk brez lifta. No, gor jih nese osebje, dol pa gosti, kot vedno. Pod nazivom "restavracija" je mišljen (prijeten) barček, vendar brez hrane. Za "privatni parkirni prostor, za katerega je potrebna rezervacija" se izkaže, da je to garaža za en osebni avto. No, za našega povsem dovolj, drugi naj se pa znajdejo. Če znajo lokalni jezik, seveda. Osebje namreč ne govori mednarodnega jezika. Torej hotel ni namenjen mednarodnim gostom? Saj, cena je za nas smešna, za perujske razmere pa z 32 evri za dvoposteljno sobo pošteno visoka. Res zasluži oceno 8,6?

In ko smo že pri znanju svetovnega jezika. Vsak kelner v Dalmaciji je znal vsaj nekaj nemških, italijanskih in angleških besed, da je gost lahko naročil in zapravil denar. In se počutil dobrodošlega. Če gostitelj noče govoriti nič drugega, kot lastni materni jezik, je to lahko le znak, da tujec ni dobrodošel. Ni potrebno, da zna tekoče govoriti, le potruditi se mora in

se naučiti nekaj osnovnih besed in je že čisto drugače. Tudi jaz (kot gost, ki je kupec in končni plačnik zabave) se trudim naučiti nekaj malega lokalnega jezika. Marsikje sem že hodil in skoraj posod sem se počutil dobrodošlega. Občutki v tej deželi so pa mešani. Nekateri se trudijo in razložijo tudi kaj z rokami, če (ko) je treba. Teh je večina. Kar nekaj se pa najde takih, ki zdrdrajo svoje in jih ne briga, da jih ne razumem. Pa naj grem drugam, če mi kaj ni všeč.

Ko sva vozila s prazno gumo (in tega nisva vedela) so nama vsi mahali in kazali nanjo. In ko sva se nato ustavila in preverila, je bilo to (slučajno) tik pred vulkanizerjem. Fant je prekinil kosilo in se na vse kriple trudil, da mi je dopovedal, da nima orodja za moje vijake in da mi lahko takoj popravi, če ga imam sam. Imel sem ga in guma je bila sneta, dve luknji pokrpani in guma namontirana nazaj v četrto uro za ceno 4,5 evra. Lepa izkušnja.

Prav nasprotno se je odrezal mlad fant v oštariji, ki je v popolni angleščini povedal cene hrane. Ko je bilo potrebno plačati so bile pa kar naenkrat višje in samo še v perujski španščini. O znanju angleščine ne duha, ne sluha. Ok, ne gre se prerekat okoli enega evra, le zaradi tega evra potem marsikdo ne bo šel v Peru zapraviti nekaj tisoč evrov, ko bo slišal kako se domačini obnašajo tam daleč za Andi. Ko bo pa slišal še kakšno o kriminalu in umazaniji, ki vladata v Južni Ameriki, ga pa definitivno ne bo na obisk.

Danes si končno lahko spet nekaj ogledava. Muzej v Sechinu postreže z mumijo mlade Indijanke in še nekaj zanimivimi rekviziti. Meni zelo zanimivo, čeprav moj prijatelj Google opravi polovico njihovega posla. Vse opise poleg artefaktov prevede iz španščine v angleščino. Danes je to res enostavno. Telefon prislonim na steklo pred eksponatom, vklopim fotoaparata in pogled na zaslon mi kaže sliko iz ozadja - le da na tablicah vse lepo piše v angleščini.

Poleg je izkopen tempelj iz obdobja 1600 let pred začetkom našega koledarja ali drugače povedano: iz obdobja dobrih 3000 let pred Inki. Nameniva se še na ogled astronomskega observatorija iz tistega obdobja, pa se z našim avtom ne da do tja. Dobrega terenca (ne mestno igračko) bi potrebovala, da bi se prebila preko 14 km sipin iz mivke. Škoda. Tukajšnja Unescova svetovna dediščina je edini znani observatorij na svetu, ki je omogočal prikaz popolnega koledarja na podlagi gibanja sonca. Za vsak dan posebej. Vsi ostali, ki bazirajo na soncu (in ne luni), so določali le dva dneva v letu, obe enakonočji, ostale dneve med njima se je pa štel.

Zvečer pristaneva v Barranci, mestecu na obali Pacifika v hotelu za 13 evrov, tik ob plaži, s solidno sobo (lifta ne potrebujeva, soba je v pritličju) in posadko z znanjem angleščine. In brez trip advisorjevih in booking.com ocen. Hotelček so za naju poiskale kar guglove mape.

ženska mumija v muzeju Sechin izredno dobro ohranjena

tempelj v Sechinu - zelo lepo urejena pot kjer lahko z vrha gledaš na tempelj

dobro ohranjeno

pa še od blizu tempelj

cvetoči kaktus

sneg ? no, zadnjič je bila taka megla, da nisva nič videla teh peščenih hribov

nekaj časa je bila Panamericana 4pasovnica okolica pa puščava raznih barv

na cesti prednjačil tovorni promet, osebnih je bilo bolj malo

prava paša za moje oči

inka kola je pogosta pijača na perujčevih mizah v gostilnah...barva je pa ... no ja ... okus pa po bazooki žv.gumiju; chevice je bil dober

bratec in sestrica

sestri

22. junij 2016, sreda

Barranca - Caral - Lima

Za razliko od tete, lastnice hotela, ki lepo govori angleško in s katero kar malce poklepetava, sva pri ogledu Unescove svetovne dediščine spet stopila na mino. Petdeset, če ne sto arheologov (in ostalega osebja) se sprehaja po Caralu, pa niti en samcat med njimi ne zna niti besedice angleško. Težko verjamem. Mislim, da se jim ne da ali da celo nočejo. Boleterka nama v kleni perujščini dopoveduje, da morava na vsak način najeti vodiča (res ga morava, taka so pravila, to veva) in da ga morava tudi plačati, če si hočeva zadevo ogledat. Da nama bo v jeziku, za katerega on verjame, da je španščina (Španci so drugačnega mišljenja) razlagal ob tablah, na katerih je ves tekst dvojezičen? Malo se pregovarjamo, trudiva se ji dopovedati, da z veseljem plačava vodiča, ki ga bova razumela, pa ni pravega odziva z njene strani. Potem nama prekipi in Vesna v kleni slovenščini Indijanki pove, kar ji gre. Slovensko očitno bolje razume, kot angleško - takoj se strinja, da ne potrebujeva vodiča (le vstopnino morava plačati) in da smeva sama naokoli po najdišču od table do table brati angleške tekste. Še nekaj arheologov se med ogledom obregne ob naju, češ, kaj počneva sama in tudi njih takoj pomiri prelepa slovenska beseda. Unesco World Heritage Site ali morda Atraccion para peruano ninos?!

Škoda, da so tako zaplankani. S tem svojim odnosom do tujcev popolnoma pokvarijo sicer izredno lepo urejeno destinacijo (cesta do tja ne spada pod ta komentar). Na srečo vodiča skoraj ne potrebujeva, vse je jasno opisano na mnogih panojih ob posameznih objektih. Zelo lično in sistematično. Mesto je staro slabih 5000 let! Bilo je glavno mesto kulture, ki se je raztezala vzdolž celotne doline ob reki Supe in ob kateri je bilo še deset ali dvajset drugih mest. Več velikih piramid in drugih svetišč v (recimo temu tako) metropoli, nekajkrat večji od Emone, kaže na to, da je v deželi vladalo blagostanje. Morda ni odveč povedati, da so pred 5000 leti v Evropi ljudje še skoraj plezali po drevesih, nam najbližja kultura je bila na Kreti. Prej omenjena Emona je tri tisočletja mlajša. In potem so pred nekaj stoletji v Ande prišli Španci, razbijali, ropali, pobijali, zažigali in uničili kar se je uničiti dalo. In proglasili Indijance za divjake...

Popoldan se pripeljeva v sedem milijonsko Limo in po nekaj hude krvi z moje strani se nastaniva v hotelu tik ob letališču. Vesna se namreč nikakor ne znajde v navigaciji ("Sorči, sem se zmotila"), meni pa ni ravno užitek cikcakati po kaosu, ki res nima primerjave. To se ne da opisat, to je potrebno doživeti. Za volanom. Še posebej ponoči. Manila je prava milina v primerjavi z Limo!

Sledi klasika, HRC in nabava mikic za vnuke. In nato večerja. Jack Daniel's. Sramota za Južnoameričane - v franšizni severnoameriški restavraciji. Po nešteti polomijah v dobrih in dragih churrascarijah končno na krožnik dobim odlično meso, ki se mirno kosa z južnoafriškim. In postreže ga osebje, s katerim se da klepetati. Še v nekaj trgovin zavijeva in povsod se da zmeniti. Najbrž zato, ker ta mall še ni na Unescovem seznamu svetovne dediščine.

tudi v Barranci imajo kristusa na vrhu hriba....žal na današnji dan izredno slaba vidljivost in oblačnost

zanimive oblike čolnov-kot kadi; mototaxi vsepovsod

so se potrudili in v pesku označili arheološki kraj Caral

žal je bila tudi tukaj izredno slaba vidljivost in oblačnost, pa vendar kako veliko je bilo to mesto moj fotoaparat v enem kosu ni uspel zajeti

veliko je bilo templjev in piramid

piramide in templji so tukaj popolnoma drugačne kot so jih imeli Moche

najstnice so se hotele slikati s Tonetom in menoj...in potem odhithitale k sošolcem-kdo ve na čigavi FB strani bova ?

izredno lepo urejeno: vse v bambusu, table dvojezične, čisto-res 1A

dolina Supe je skrbno obdelana; na fotki: chili, more chili ... :)

ko sva zavila z glavne ceste proti izkopanim, sva tudi prečkala, k sreči nizko vodo; možakar pa kar na cesti pere svoj motor

starega dela Lime si nisva ogledala-žal ni bilo časa, pa tudi živcev ne-za ta dan je bilo dovolj vožnje med vozniki, ki se rinejo z vseh strani

po dolgem času spet našla Hard rock cafe trgovinico

23. junij 2016, četrtek

Lima - Cusco

Zajtrk je v sobi. Nisva vedela. In sva se enostavno odpovedala tej dobrini, ne ljubi se nama ukvarjat z room service (pardon, servicio en la habitacion). Še dobro. V garaži sva zaparkirana in potrebno je natanko pol ure, da se primaja lastnik avtomobila in se umakne. In naslednje pol ure, da se uspeva preriniti (ja, preriniti, ne pripeljati!) do letališča, ki je od hotela oddaljen vsega dva kilometra. Na Budgetu pregledujejo avto skoraj z mikroskopom, pa ne najdejo niti ene praske. Ne morejo verjeti, slabih dva tisoč kilometrov je bilo prevoženih brez poškodbe. Če sem pošten, tudi sam ne morem verjeti temu. Podvozja niso gledali. Sicer pa podatek, da je na mednarodnem letališču sedem milijonske Lime na voljo vsega 35 parkirnih mest za vse rent a car firme skupaj, pove vse. Tukaj (skoraj) nihče ne rent a avtomobila.

V Cuscu sva po urniku. Malo me je zanimalo, kako bo B737 pristal na letališču, ki leži 3400 metrov nad morjem, pa je šlo vse kot po maslu. Za dobrodošlico nas še pred baggage claimom pričaka košara koke (three pieces free, piše na listu nad njo). Hmmm... Vendar. Že na letališču se začnejo pogajanja s taksisti. Hja, tukaj je kar nekaj instant turistov in (začetne) cene so temu primerne. In se Vesna zmeni z eno teto na enem izmed nešteti turističnih šalterjev, da naju pelje njen brat za pol cene. Točneje, njen brat in stric Gugl na mojem telefonu. Hotel je povsem spodoben, miren, blizu centra, čist, soba je lepa in z internetom ter ceno, ki je za turistični Cusco zelo ugodna. In vključuje tudi brezplačno koko...

Že prvi vtis mesta iz avta je dal vedeti, da je tukaj doma turistična industrija. Sprehod do strogega centra to samo potrdi. Če samo pomislim na brazilsko Olinda, a-ja-jaj... Plaza de Armas (ala, centralni trg) je danes polna našemljenih ljudi. Fino, praznovanje v čast Boga Sonca je že v teku. V zraku so droni, snemajo dogajanje. Baje je tako že cel teden. In jutri naj bi vse skupaj kulminiralo s festivalom Inti Raymi.

Od dveh do petih popoldan stojiva in si ogledujeva povorko za povorko. Potem se naveličava, greva nekaj pojesti. Ne vem, kdaj se je vse skupaj začelo, vem pa, da se ob pol sedmih zvečer še ni končalo. Vsi so v (recimo temu tako) indijanskih oblačilih, ampak vsaka skupina je malo drugačna. Zanimivo. Primerljivo s Heivo iz Polinezije. Nekaj jih je bilo oblečenih kot Inka (Inka je šef Inkov) in v paradi so nastopale tudi lame in alpake. In še kaj. Vsaka skupina je bila sestavljena iz glasbenikov in plesalcev. Bobni in pihala in v enem primeru celo školjke - tiste iz Poletja v školjki. Na razdalji nekaj deset metrov povzroči vse skupaj pravo kakofonijo glasov. Počutil sem se kot statist v filmu o Jamesu Bondu. Ne bom pretiraval, če napišem, da se je mimo naju sprehodilo nekaj tisoč (morda nekaj deset tisoč), v kostume oblečenih

ljudi.

Gneča po pločnikih (ceste so rezervirane in ograjene za nastopajoče) je neskončna. Ne vem, kaj je huje, z avtom po Limi ali peš po Cuscu. Rinjenje je povsem enako. Če ne odrivaš ljudi okoli sebe, stojiš na mestu (ali pa se premikaš ritensko, ker te drugi rinejo nazaj, hic). Hujši štau pomnim samo še iz Saigona ob praznovanju 25. obletnice neodvisnosti - tam so v zastoju čepeli kolesarji...

Da vse skupaj ni tako idilično, poskrbi višina. Sam sem malo omotičen (ali pa je to od koke, kdo ve?), Vesna je pa čisto fuč. Vsak korak ji je težak, noge so kot svinec, pove, in glavo ji bo razneslo. Kakorkoli, poštena večerja in dovolj velika količina pijače reši težave. Vsaj začasno. Dokler se ne odpraviva nazaj v hotel - malo po klancu navzdol in potem še po klancu navzgor. Danes sva peš, hvala bogu! Ni mi treba piti kokakoline pogruntavščine z imenom Inca Cola, fluorescenčno rumene žlobundre z okusom po žvečkah Bazooka Joe. Poskusiva celo perujsko vino. In sva složna, da bova raje ostala pri južno afričanih. Pivo iz Cuzca je pa čisto spodobno.

Še nekaj sva opazila. Kar naenkrat se da skoraj z vsemi ljudmi vsaj bazično komunicirati. Na najine španske enozložnice dobiva kot po pravilu enozložni odgovor v angleščini. Z nasmehom in rokami. Vse se lahko zmenimo. In nikjer ne doživiva zdrdranega monologa v perujščini.

ko sva prispela v Cusco, sva samo odprla usta: urejeno mesto, čisto, res paša za oči

kar nekaj lam je bilo s katerimi bi se lahko slikal za simboličen en euro

skoraj vsi balkoni so leseni - nekateri so si uspeli izboriti prostor na balkonih, da so gledali sprevede

nekateri so imeli prav grozljive maske

nimam občutka niti koliko ljudi je bilo v sprevodih kaj šele gledalcev

celo trubina je postavljena za te namene

toliko različnih kostumov si je že kar težko izmisliti

ta je pa čisto tapravi indijanec z bojnimi barvami :) ...so pa na pogled malce drugačni kot so bili na severu peruja

ženske so vrtele svoja krila

je pa bilo videti tudi kar dosti belcev v sprevodih; veliko jih menda živi v tem mestu, menda celo 30%

vsi so bili zelo bogato toplo oblečeni, le jaz v mikici okoli 6 zvečer je bilo le še dobrih 9C

tukaj pa nosijo malce drugačne klobuke ženske

24. junij 2016, petek

Cusco

Noč ni bila prijetna, Vesna silom prilike naštudira vse o višinski bolezni. Počivanje in spust sta edino zdravilo. Ampak, danes je vendar Inti Raymi! Greva dol, pod dva jurja? Nikakor ne, je strumen odgovor. Ok, naj ji bo, jo bom pa vseeno malo bolj nadzoroval, si mislim, in če bo panika, bo takoj plan B, Inti Raymi gor ali dol. Pa še ene arcnije kupiva spotoma v lekarni. Upam, da kaj zaležejo.

Inti Raymi se dogaja na treh prizoriščih. Do prvega greva s taksijem. V hotelu ga naročiva, takoj pride. Enako misliva narediti tudi za naslednje transfere. Ampak, hitro nama je jasno, da to ne bo šlo. Gužva je nepopisna. Čisto premalo prostora za vse, ki si želijo zadevo ogledati. Na drugem prizorišču je potem še huje in na zadnjem nas je - težko ocenim - mislim pa, da okoli sto tisoč. Prostora je za stokrat manj ljudi.

Prireditve je fantastična! Inti Raymi je najpomembnejši inkovski verski praznik in hkrati njihovo novo leto, ko se sonce obrne in se zima začne umikati poletju. Verjetno največji spektakel, ki sem ga doživel do sedaj. Nekaj tisoč nastopajočih v živopisnih kostumih na vseh treh mestih sledi istemu vzorcu. Najprej je prihod na prizorišče, sledijo plesi, nastopijo veljaki, pa spet ples in odhod. Podobno je na vseh prizoriščih, le vsakič je malo razširjeno. Prvič se Inka pojavi na obzidju, drugič ima govor in mimohod na centralnem trgu in tretjič Intiju daruje žrtevno lamo. Svečenik z obrednim nožem živali izreže srce, ga dvigne, pokaže ljudstvu ter nato vrže v obredni ogenj. Zanimivo. Vse je striktno v jeziku quechua, tako da sem razumel le tisto, kar sem videl. In tokrat špansko govoreči niso bili nič na boljšem.

Na prvi in drugi slovesnosti sva v gužvi med domačini. Zanimivo je bilo opazovati, kako s spoštovanjem gledajo Inki Inko, pa čeprav je vse skupaj samo šov. Ko ga nesejo na nosilih mimo ljudi, kar zavre, Inka, Inka, Inka! Tudi, kadar se pogovarjava z Indijanci, povedo, da so Inke. Ne Perujci. V Cuscu so ostali dobri Inke, slabi so bili izgnani v Limo, še dodajo. Jaz pa dodam, da na podobni prireditvi že dolgo nisem videl toliko policajev v popolni opremljeni z napisom "fuerzas especiales" na hrbtu.

Na drugi prireditvi se zgubiva. Vesna gre po sistemu go with the flow preko ceste, jaz sem za njo, pa mi policaj-redar prepreči nadaljevanje, ker je na cesti sprevod. Razumljivo. In razumljivo je tudi, da čez minuto, ko lahko prečkam, Vesne na drugi strani ceste ne najdem več. Iščem jo kar nekaj časa, je pa vse skupaj brezupno, stojimo nabasani in le kamor se premakne množica, se lahko premaknem tudi sam. Ok, si mislim, se dobiva na vhodu naslednje prireditve, tukaj je itak brezupno. Nekam se postavim in gledam, kolikor sploh lahko vidim. Ko je konec, se odpravim peš iz 3400 na 3600 metrov nad morjem in hkrati upam, da si Vesna najde prevoz. Peš ne bi zmogla. 200 m višine izgleda enostavno, pa ni. Hitim, kolikor zmorem. Itak je kolona in hitreje kot množica ne gre. Pa tudi sicer ne bi zmogel. Ampak, Vesne na vhodu ni. Samo en telefon imava in tega imam pri sebi jaz, ne morem je poklicat. Čakam do začetka in potem vstopim na prireditve. In dobim klic. Ona je še v hotelu na Plaza de Armas, njena vstopnica pa pri meni. Ah, ja... Škoda, pa tako si je želela videti to predstavo in sedeže sva imela v prvi vrsti. Končno bi lahko fotkala brez ovir. Kakorkoli, z avtobusi se nekako prebije do prizorišča, ko je vse skupaj že skoraj končano in tudi takrat je brez karte ne spustijo notri. Logično. Morala bi si jo še enkrat natisniti z neta v hotelu, kjer je telefonirala, pa se tega takrat ni spomnila, hic!

In tako sem moral vlogo fotografa na osrednji prireditvi prevzeti jaz. Slučajno sva imela s seboj tudi stari, malo polomljeni, a še vedno delujoči fotič in ta je bil pri meni. Upam, da bo kakšna fotka dobra, bil sem blizu dogajanja. A proti soncu - kadar ga ni prekrivala oblačnost.

Po končani prireditvi se dobiva z Vesno. Na vhodu, kot sem predvidel. A dve uri prepozno. In potem počasi skupaj odkorakava po bregu navzdol proti hotelu. Spet ne gre hitreje od množice. In tudi počasneje ne. Vmes se ustaviva v gostilnici, na jedilniku je alpaka. Po najinem odhodu imajo na zalogi dve porciji manj.

prvi dve prireditvi sta bili brezplačni in temu primerno je bilo tudi noro veliko ljudi, od otrok do starejših ljudi na vozičkih

kostumi so zelo različni in enkratni; še dobro, da je bilo večino dneva sonce, ker so bili nastopajoči dokaj pomanjkljivo oblečeni

scena pri obzidju

izredno težko je bilo fotografirati, ker je večina ljudi imela klobuke

Inti Raymi moraš doživeti, fotografije in youtube, filmi ti ne morejo pričarati istega občutka

na fotografiji je Inka, vrhovni poglavar imperija; s profila kot rimljanski vojščak

svečenik pokaže ljudstvu srce živali

....in tukaj ga vrže v ogenj

25. junij 2016, sobota

Cusco

Vesnina višinska bolezen nazaduje, to je dobro. Počasi sicer, a vse kaže na ugoden razplet. Tako se danes po zajtrku odpravi na sprehod po Cuscu. Najprej po drugo SIM kartico. Ne bi se spet rada izgubila. Potem pa na ekskurzijo k prodajalcem ekskurzij. Iz začetnih nekaj sto dolarjev po osebi se je izlet na Machupichu pocenil pod stotaka. No, ne vem, ali se bova midva to šla, vsekakor pa se bo cena tudi za luksuzno varianto pocenila na polovico agencijske v predprodaji. Se vseeno malo spleča pošopat naokoli. Smešno, ampak tri četrtine cene predstavlja cena prevoza z vlakom. Državni monopol na Peru Rail in omejeno število vlakov pri konkurenci, Inka Rail. Za tujce stane povratna vozovnica med 150 in 500 dolarji za uro in pol vožnje v vsako smer. Za domačine je praktično zastoj. Ceste do tja ni. Alternativa je nekaj časa z busom in potem naprej peš po kanjonu, po železniških tirih. S kramo za prespat na hrbtu. Mislim, da sva za to vseeno malo prestara. Kakorkoli, za nič se še ni odločila, očitno to jutri čaka mene. Vsi ostali izleti so sprejemljivo poceni, le Machupicchu izstopa po ceni.

Jaz cel dan končno lahko delam v miru. Po dveh tednih imam prvič to možnost, vse do sedaj je bil urnik preveč natrpan. Če hočem biti produktiven, potrebujem več ur v kosu. Pozno popoldan se najdeva v centru Cusca (po zaslugi telefonov, seveda) in skupaj odkorakava na sprehod po višinskem zraku in nato na večerjo. Vesna prisega na eksotiko in si naroči morskega prašička. Jaz ostajam pri klasiki, pri alpaki. Cusco by night je prijetno mesto. Navkljub temu, da se nahajava, v s kriminalom prepojeni Južni Ameriki, v relativno velikem mestu (Cusco je večji od Ljubljane), nevarnosti tukaj ni opaziti. Upam, da tako tudi ostane.

pogled na Cusco z vrha hriba

danes bodo še kar fotografije iz festivala Inti Raymi

Ave !

26. junij 2016, nedelja

Cusco

Popolnoma enak dan, kot včeraj. Jaz delam, Vesna šopa. In našopa. Jutri greva na Machupicchu. Rock bottom cena je 170 dolarjev. Vključuje prevoz z busom, pešačenje in spanje v backpackerskem hostlu. In vstopnino. Če prve tri postavke zamenjam z busom in vlakom, zraste cena na 440 dolarjev. Za dva Evropejca. 270 dolarjev si vzamejo železničarji za sebe. Perujčani plačajo samo nekaj dolarjev za taisti prevoz. Sovražim dvojne cene!

Prav veliko od Machupicchuja ne pričakujem. Mislim, da sva v Peruju že videla lepše stvari. Je pa to tako: biti v Parizu in si ne ogledati Eiffelovega stolpa? Imeli bi me za norega. Pa vsi vemo, da razgled s tistega stolpa ni prav nič drugačen, kot razgled od koder koli drugje. In biti v Cuscu in si ne ogledati Machupicchu? Nočem, da naju imajo ljudje za še bolj zmešana, kot naju že imajo. Si bova pač ogledala eno izmed sedmih svetovnih čudes. Kup kamenja, ki 99% ljudem, ki si ga ogledajo ne pomeni ničesar. Ampak 99% obiskovalcev je zadovoljnih, ker so si ogledali nekaj res strašno pomembnega. Nekaj, česar si njihovi sosedi niso.

Kakorkoli, spet prijeten sprehod po Cuscu. Za turiste bi naredili vse. Majhne Indijanke s še manjšimi lamami v naročju ali pa postavni Inka v popolni vladarski opravi. V trenutku so pripravljeni na fotografiranje. Nedelja je in razkošno okrašena cerkev vabi k maši. Pa je bolj prazna, kot ne. Vse trgovine, vsi lokali, vse stojnice, vse je odprto. Ni časa za molitve, te so bile itak že uslišane - turisti trumoma prihajajo in v mesto prinašajo blaginjo. Sedaj je treba delati in turistični repromaterial čim bolj temeljito predelati.

In nato na večerjo. In po večerji na pijačko. Če so še pred dvema dnevoma prevladovali skupine starejših turistov, so danes povsod praktično samo še mladinci. Irish pub, na primer, je tako nabasano poln, da ni šans, da v doglednem času dobim pive. Ni kaj, počitnice so se začele.

izredno lepa, bogata sodna palača na zunaj; zapori pa so menda neživljenjski in prenapolnjeni

ena izmed cerkev v Cuscu; neskončno veliko detajlov in ne tako kot novodobne cerkve

danes so čakali v vrsti, da se slikajo pod spomenikom

glavni trg mesta Cusco je vedno poln turistov

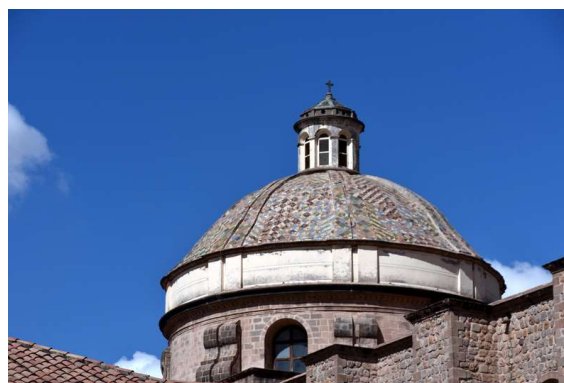
vzdrževani balkoni

po takih ozkih ulicah vozijo avtobusi in avtomobili; po pločniku pa lahko hodijo le drobceni indijanci; bi moral priti pravi župan in zapreti mestno središče za prevoz, pa še boljši zrak bo

po mestu je veliko varnostnikov in policije (različne vrste)

barvasta streha cerkvene kupole

prav paše malo posedeti na toplem sončku

kar nekaj podobnih prireditev samostojnih umetnikov je bilo videti na raznih koncih mesta

otroci zvedavo gledajo predstavo akrobatov

v Ljubljani temi rečejo odprta kuhinja....no, tudi tukaj imajo vsako nedeljo na enem trgu kuhinjo kjer imajo kuharice in ostalo osebje enotne uniforme

27. junij 2016, ponedeljek

Cusco - Machupicchu - Cusco

Ob treh sva pokonci. Poberejo naju med 3:30 in 4:00, so precizni. Odvisno, kdaj prideva na vrsto. To je bil plan. Na vrsti sva prva - nekaj minut pred četrto ponoči. In potem še vsi ostali. In transfer na železniško postajo. Ob 6:55 ima vlak odhod, so nama povedali, ko so prodali karte. Ni res, odhod je četrto ure kasneje. Po voznem redu, ki visi na steni - prva cifra je bila samo finta, da ne zamudimo. Kreteni!

No, pa do sem je bilo še v redu. Ok, spal bi lahko uro dalje, ostalo je pa špilalo. V Aguas Callientas naju pričaka vodička (saj sva vendar na organiziranem izletu!) z glasnim tuljenjem "Grupo Pedro" in mahanjem z belo zastavico. To je bilo ob 7:45 in to je bilo tudi še osmih zjutraj. In to je bilo povsem enako ob pol devetih, le na drugi lokaciji, sto metrov dalje. In ob devetih (ko smo že vsi iz Pedrove skupine malček živčni) se ena izmed treh organizatorjev nakupa kart (če bi kupoval sam, bi jih imel v žepu že ob 7:46!) primaja nazaj z narobe kartami. Ah, ja. So za jutri in za drugo stvar, kot gremo mi. Pa punca pove, da drugih kart pač ni in naj doplačamo, ker te so dražje. Večina tako naredi, midva pa ne. Malo morgen! Naročila sva točno kaj želiva, to imava na računu in to sva že plačala včeraj. Vnaprej se plačuje samo turističnim vodičkam in kurbam, še dodava. Malo se pregovarjamo, celo domačini Perujci jim po špansko povedo, da so tokrat res malo preterali. Ura je pol desetih. Oni bi še kar malo izsiljevali dodatni denar, pa jim malček bolj naglas poveva, da jih imava dovolj. To zaleže. Še četrto ure in imamo tudi avtobusne karte. Tudi te bi imel, če bi kupoval sam, ob 7:49. In na bus in na Machupicchu. Ob 10:20 nas tam čaka vodič, povedo. Jasno, da ga ni in skupina iz Lime čisto pošizi. Ob 10:45 se prikaže nek mladenič in začne dreti "Grupo Pedro". In šteti. In spet pove, da midva morava doplačati. Sedaj ga imam dovolj in mu natančno razložim, da če reče še eno samo besedo, pokličem policijo. Limčanka mu prevede v španščino (kar, mislim, niti ni bilo potrebno) in v trenutku smo prijatelji. APP! Barabe, pobalkančene.

Namesto, da bi spala do štirih, sva spala do treh zjutraj. In namesto, da bi začela z ogledom ob pol devetih, sva začela ob enajstih dopoldan. Zasluga gre izključno turistični agenciji, ki sva jo najela samo zato, da bi bilo vse skupaj bolj enostavno. Saj, za svoje delo so pokasirali malo, natančno 14 dolarjev. Če ne štejem časa, ki so nama ga pobrali in živcev, ki so nama jih načeli.

Machupicchu se je odrezal po pričakovanju. Nič nisem pričakoval in nič nisem doživel. En hrib slabo ohranjenih skal. Približno tako, kot če bi gledal ostane Akropole v Atenah. Le da tisto v Atenah je bilo v svoji dobi središče sveta in to je bilo pred nekaj tisočletji. Tole tukaj je pa ena nepomembna inkovska vas (toliko nepomembna, da je Španci nikoli niso niti

iskali) in so jo prebivalci zapustili pred vsega 150 leti. In v teh 150 letih je skoraj popolnoma propadla. Ni pa propadla narava okoli vasice. Ta je res divja in lepa. Kot so lepe lahko samo gore. Kot so lepi, recimo, Dolomiti, če bi jih osvobodil človeškega uničenja. Ozka soteska, divja reka, visoke gore, deževni gozd, slapovi in ledeniki v ozadju. Machupicchu je skrit relativno nizko, nekje na višini Kredarice, gore v okolici so pa krepko preko štiri tisoč.

Ob enih zaključiva z ogledom in se posloviva od precej slabega vodiča. Bolj, kot razvaline, je zanimiv sociološki vidik in marketing, imenovan Machupicchu. Šest milijonov ljudi letno si ga ogleda. In nič ne vidi. To izgleda tako, da se po razvalinah hodi v strnjeni koloni, skoraj brez možnosti, da bi si katero izmed zadev, ki bi te zanimala, lahko podrobno ogledal. Avtobusi dovažajo in odvažajo svoje kontingente iz Aguas Callientas na Machupicchu in nazaj vsakih nekaj minut (kolikor je pač potrebno, da se napolnijo in izpraznijo - tako avtobusi, kot potniki stojijo in čakajo v vrstah). In poštene vlakovne kompozicije taiste ljudi iz zunanjega sveta natanko devetindvajsetkrat dnevno dovažajo in nato odvažajo v Aguas Callientas. Povsem jasno je zakaj ni zgrajene ceste (uradna razlaga, da je narava predivja, ne pije vode). Če bi hoteli dvajset tisoč ljudi dnevno pripeljati z avtomobili, bi bile železniške kompanije pri teh cenah ob več prometa, kot po celem Peruju skupaj. In v ozki dolini bi morali zgraditi stolpnico - garažno hišo. Še enkrat preverim cenik, za tujce je najcenejša možna karta z najcenejšim prevoznikom v eni smeri na najkrajši razdalji v nizki sezoni 51 dolarjev (najdražja je preko 500), za domačine je 59 centov.

Kakorkoli, ob treh sva v Aguas Callientas pojedla drago, a dobro pico in se usedla na kavico in pivo. Cena je tako visoka, da plačava s kartico, za kar hočejo dodatnih 10%. Sedaj že dobro veva, da gre za APP. Nekaj ostrih besed in nihče od osebja se ne spomni več, da je kadarkoli omenil pribitek. Ma, ne vem, ali se mi še ljubi ukvarjati s takimi tiči...

Vesna zavije na inkovsko masažo. Hmmm... a tudi to obstaja? Jaz se medtem usedem v kafič in pišem dnevnik. In pljuckam pivo. Aguas Callientas je integralni del LTE-landije (ja, ceste v zunanji svet ne premorejo, 4G internet je pa povsod). Po pričakovanju je na računu tudi APP. Tokrat postrežnina 20% za pivo v barčku. Ampak, sva že prava rutinerja. Nič več se ne razburjava, Vesna mirno prečrta postavko na računu, popravi skupni znesek in priloži denar v gotovini. Nihče od osebja niti ne trzne. Ako-prođe-prođe pač nije-prošo.

Malček se še sprehajava naokoli, kar pa ni ravno prijetno, ker se je še nebo zjokalo nad obnašanjem domačinov. Raje skupaj s prijetnim čilenskim parom klepetamo na suhem in počakamo na vlak. In na vlaku dremava in na avtobusu dremava in ob dveh zjutraj globoko zaspiva v (sedaj že skoraj domači) hotelski postelji.

pričakal nas je dež in Machupicchu je bil v oblakih

standardna fotografija, mogoče se ne vidi, ampak ljudi je bilo nenormalno ogromno

terase za pridelavo zelenjave

stopnic je bilo veliko....ves čas gor in dol in to v koloni

še dobro, da je bil oblačen dan

most čez katerega vozi vlak; če se pelješ z avtobusom, le ta tukaj ustavi in moraš iti potem peš po tirih in v hrib

lep pogled na rdečkaste gore

Tone je ob tem kamnu dobil asociacijo na naš Triglav, za Perujce pa je to sveta gora

sončna ura kar jo še američani niso uničili med filmskih snemanjem

renovirane hiše

se sprašuješ le kako so tako velike kamne včasih brez tehnike premetavali sem in tja

v dolini kar nekaj potniških vlakov dveh podjetij, nobena ni v državi lasti

28. junij 2016, torek

Cusco

Še ena kratka noč. Zjutraj se spravim delat in do enih popoldan naredim, kar mi je narediti treba. Vesna malo pobrska po netu in nato k frizerju. Ob dveh se dobiva v centru. Kosilo, to je juha, zrezek s prilogami in pomarančni sok za 1,90 evra v centru Cusca je ceneje, kot si lahko sploh predstavljam. In če samo pomislim, da so včeraj na Machupicchu hoteli imeti v menzi za kosilo (temu se nobel reče buffet lunch) 40 dolarjev...

Sprehod po Cuscu. Res je lep in prijeten v lepem sončnem dnevu, ko se temperatura dvigne preko 20 stopinj. Zvečer je pa že kar hladno. Jaz se spravim v muzej, kjer o Machupicchu izvem več in v krajšem času, kot je včeraj uspel prebrati vodič iz knjige. Predvsem izvem, da skoraj nič ne vemo o tem kraju. Zakaj? Arheološko ekspedicijo je investirala National Geographic Society in zato je bilo pomembno le, da so fotografije lepe. Da bi ohranili arheološke podatke je bilo drugotnega pomena. Ker je mesto preraščala gošča, so jo enostavno zažgali (in pri tem požgali tudi vse lesene ostanke hiš). Ko so izkopavali, niso ničesar beležili, ni bilo časa in ni bilo pomembno. Tako so najdeni predmeti iz različnih slojev pomešani - zgodovine se sedaj ne da več napisati. In še kakšna cvetka bi našla. Ampak, to sploh ni pomembno, to nikogar ne zanima. V muzeju sem eno uro sam. In včeraj sem bil na Machupicchuju eden redkih (morda celo edini?), ki ni delal selfijev...

Malo še pošopava za izleti. Iz začetnih 100+ dolarjev prideva na 45 solov (12 evrov) - po nekaj zamenjanih agencijah (teh je v Cuscu nekaj sto!). 50 solov je zbarantana cena. In na plan pridem s kartico. Visa je 10% plus, pove punca na oni strani šalterja. Pa ji razložim, da se moti. Če plačam z gotovino je 10 % manj. Revica, kar smili se mi, da je tako neprevidno zinila tistih "diez por ciento". Ko dodam, da ima samo dve možnosti (da nama proda ali pa da nama ne proda - pod najinimi pogoji, seveda) so pogajanja končana. Pametno se je odločila.

Še pot domov in ob poti nekaj mezic. Nocoj je treba prej v posteljo.

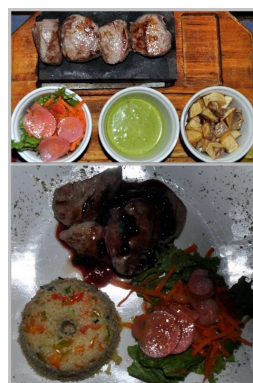
otroke je prav lušno na skrivaj fotografirati

stalne stojnice na enem izmed trgov s spominki

ta otroček je bil pa neverjetno priden: čisto tiho sedel v vozičku, mamica pa na stojnici prodajala kuharske dobrote

alpakino meso na dva načina; eden polit z bezgovo omako; meso zelo dobro; ena porcija cca 8-10 € kar je turistična cena v centru mesta

pa, če to ni Sylvester Stalone, ko je bil še mlajši ?

sem pozabila omeniti: na Inti Raymi smo imeli ves čas nad glavo Big brotherja :), to je v mestu, kjer je bilo preko 100.000 ljudi na prireditvi...

na IR prireditvah je bilo kar nekaj različnih poštiranih uniform

v starem delu Cusca so označbe cest malo okrancnjane

kar mudilo se jima je ...

ko smo prispeli na letališče v Cusco nas je čakala košara s koko

v sobo pa sva takoj dobila kokin čaj od katerega sva oba zelo slabo spala, ker sva imela preveč energije :)

na IR je bilo veliko otrok, sedečih v culah mamic

29. junij 2016, sreda

Cusco - Moray - Maras Salineras - Cusco

Takoj, ko se zbudim, pričnem z delom in vse skupaj zaključim tik pred odhodom avtobusa, ki naju pobere v hotelu. Samo naju. Ostali, ki so plačali več, so morali priti na zbirališče v center mesta. Kje je tu logika? Danes je malo manj čakanja, vodička obvlada kupovanje kart. Malo manj obvlada govorjenje v mikrofoni, bolj slabo se jo razume in bolj malo ima za povedati.

Prva postaja je gratis, te ni bilo na seznamu. Suvenirdžinjska. Taka, kot so arabske. Najprej ti ponudijo čaj, potem sledi predstava in na koncu voden ogled štantov. Prav veliko niso prodali, več pa vsekakor, kot če se avtobus ne bi ustavil na točno določenem mestu in če ne bi vodička svojih ovčic priganjala v točno določeno prodajalno (eno izmed treh v isti zgradbi).

Druga postaja so kamni, terase po imenu Moray. Brez vstopnice ne moreš na ogled, vstopnice ne moreš kupiti. Kavelj 22? Ne, ni kavelj 22, to je primer klasičnega balkanizma. Kupiš lahko vstopnico za 4 atrakcije za dva dni ali 14 atrakcij za 10 dni. Za posamezno ne gre. No, gre. Kupiš za štiri in greš samo na eno. Cena - prava sitnica. Naju bi torej polurni ogled teras (ki so skoraj popolnoma enake, kot tiste na Machupicchu) stal skoraj 40 evrov. To je pač prirejeno agencijskim turistom. Če ti agencija v Ljubljani proda "Peru 1 teden", pač plačaš okoli štiri jurčke evrčkov in imaš vse to vključeno, ker ti lepo povedo, da drugače ne gre (in da si lahko srečen, da še ni vse zasedeno). Alternativa je, da se na vhodu usedeš v senco (skupaj s še kar nekaj drugimi turisti), iz žepa potegneš telefon in si na Wikipediji prebereš, da je leta 2010 Moray prizadela povodenj in je zelo uničen. Ker tega ni nihče popravil, si je sedaj možno ogledati le še razvaline razvalin. Tega ti na nobeni agenciji niso v naprej povedali. Povsem razumljivo.

Sledi še zadnji današnji ogled. Smešno, to ni v paketu in vstopnica stane 2,70 evra. In to je zadeva, ki je za videti! Sol se na tem mestu prideluje še iz predinkovskih časov. Če sem v življenju videl že na tone zloženih kamnov, sem imel prvič priliko videti soline na hribu. Studenec, ki izvira nad inkovsko sveto dolino je močno slan. Ljudje so ga zajezili ter razpeljali v okoli 4000 bazenčkov, ki so razporejeni po pobočju eden poleg drugega. Fascinantno! Na prvi pogled podobno Kapadokiji, le da je geologija in namen povsem drug. Zdolgočasena vodička je na začetku zdrdrala nekaj naučenih stavkov - precej manj, kot piše na Wikipediji. Škoda. In škoda je tudi, da je v takih skupinah vedno dovolj časa za štetje udeležencev, za ogled ga pa zmanjka.

V Cuscu preveriva kitajsko hrano. Slabo. Edina zanimivost je bila Vesnina chicha morada, ki je pa tudi ne bo ponavljala. Je presladka. Se pa na tem koncu sveta pije že od predinkovskih časov. Glavne sestavine so koruza, ananas, cimet, klinčki in sladkor. Podobne sestavine kot pri našem kuhanem vinu. In tudi podobna vsebnost alkohola, nič torej.

Hja, počasi bo treba iz Cusca, pa sva šla od agencije do agencije in se učila o transportnih možnostih na tem delu Peruja. Cene za prevoz v Puno na jezeru Titicaca so precej raznolike, od 6 do 301 dolarjev (po osebi, seveda). Cena letalskega prevoza je precej bližje šestim, kot tristo enemu dolarju. Najdražji je vlak.

v sporedu današnjega izleta ni bilo postanka v obratih volne in spominkov; na sliki iz katerih naravnih materialov so (dvomim, da še vedno) barvajo volno

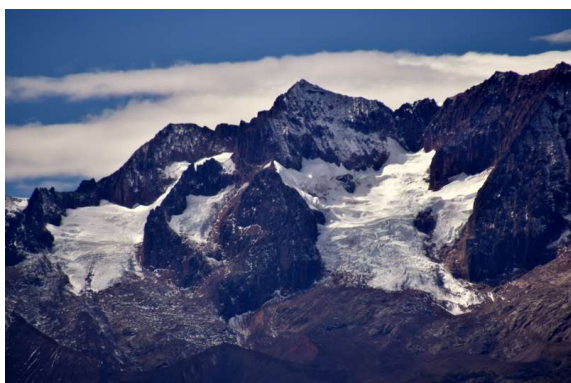
tkalka na statvah

....še vedno aktualna igrača

ko pa smo zavili ven iz vasi se je odprla pred nami prekrasna pokrajina obdelanih njiv, požete pšenice in visoko v hribih sneg

pravi manjši ledenik

pri Morayu se vozijo motoristi na 4kolesnikih in na žalost tudi organizirano gorsko kolesarjenje med avtobusi in avtomobili, kjer so bili na koncu vsi prašni

pogled na gorske soline je bil enkraten

kdo ve koliko solov dobi za delo na solinah?

brez selfijev itak ni šlo nikjer.... bilo je spet nenormalno gužvasto, kjer smo se drenjali po ozkih poteh in pazili, da ne pademo v kotanje

še nekaj fotk iz solin

ljudje, ki delajo na solinah delajo z golimi rokami; sem slišala enega vodiča, da ti ljudje sploh ničesar več ne čutijo s prstmi

različni produkti iz te soli

30. junij 2016, četrtek

Cusco

Dopoldan preživiva v sobi. Vsak za svojo mašingo. Popoldan Vesna nadaljuje s to, ne najbolj zaželeno zanimacijo, jaz se odpravim po karte za jutrišnji prevoz v Puno. Prijeten sončni zimski dan tri in pol kilometre nad morjem zahteva pulover (nekaj turistk je sicer bolj slečenih, kot oblečenih, domačinke so pa, bolj kot ne, v puhovkah) in pa kremo za sončenje. Do sedaj sem ignoriral to priporočilo, ki je povsod izpostavljeno in rezultat je tu. Oluščen in kodrlajsasto-modro-rdeč nos.

Dve možnosti prevoza v Puno sva ostali v finalu: cenejša, hitrejša in komotnejša z direktnim avtobusom ali dražja, manj nobel, a z vmesnimi postajami za ogleda. Odločiva se za slednjo. Upam, da bodo ogledi kaj vredni in da ne bo spet prevladovalo preštevanje.

Zvečer plačava hotel. Vesna se je morala kar malo skregati, ker so ji hoteli zaračunati dva dni premalo. Ker sva bila zadovoljna s storitvijo, ni razloga, da bi jih goljufala in na prste jih je naučila prešteti, da od četrтка do petka (naslednji teden) ni isto, kot petka do četrтка. Izgleda, da je tale hotelir tako slab v matematiki, kot tisti trgovec, ki od dveh procentov dobro živi. Greva še na večerjo, naročiva taksi za jutri zjutraj, posurfava po netu, rezervirava hotel v Puno in čas je za počitek.

no, tudi v Cuscu imajo Blanca Cristo

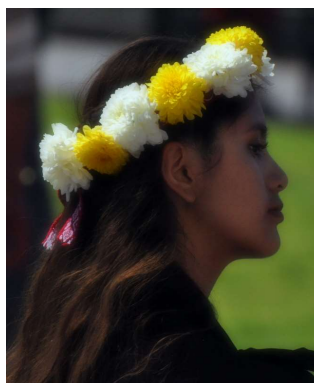
Inti Raymi (IR)

to so pa novodobna svetišča v Cuscu

v culah imajo lame, ki drugače komaj stojijo na nogah-vse za poziranje

IR

grm koke

strelacija tokrat kot parazit na deblu

otroci v naravi brez prepovedi

domačinka na sprehodu

pred avtobusom se je podila čreda ovac

bodoči navijači ali igralci nogometa

izredno lep pogled iz busa (včeraj) je bil na požeta polja in zasnežene hribe